

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

ULUSAL SORUNDA PROLETER ÇÖZÜM

• Geleceğe
Yönelmek

• İnternet
Çağı
Devrimleri

• Burjuva Dünyanın
Çürümüşlüğü Ve
Devrimin
Kaçınılmazlığı

• Munzur
Özgür
Akacak

• Yoldaş
Fidel'in
Düşünceleri

GELECEĞE YÖNELMEK

Marx-Engels 19. yüzyılın toplumsal devrimlerinden dersler, sonuçlar çıkarırken, Lenin daha önceki toplumsal devrimlerden ve 1905 Rus Devrimi'nden sonuçlar çıkarırken hep gelecek için, proletaryanın gelecekteki savaşı için, emekçi sınıfı, yaklaşmakta olan devrime hazırlamak düşüncesiyle hareket ettiler. Marksist-Leninistler 20.yüzyılın toplumsal devrimlerinin deneyimlerinden aynı anlayışla yararlandılar: Proletaryayı tarihi devrimci misyonunu yerine getirmesi için hazırlamak.

Oportünistler ve küçük-burjuva reformistler proletaryanın enternasyonal ve evrensel sınıf savaşımı deneyimlerinden kendi geri görüşlerini sözümona destekleyecek sonuçlar çıkarırlar. Marksistler ise devrimci sınıf mücadelesinden proletaryayı eğitmek, onu belirleyici savaşa hazırlamak için devrimci bir anlayış ve devrimci sonuçlar çıkarırlar.

Her iki düşüncenin sınıf mücadelesine yaklaşımı birbirinden tamamen farklıdır.

Proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf savaşımının o sıradaki sonucu ne olursa olsun, bu savaşım proletaryanın zafiriyle sonuçlanacaktır. Egemenler ezilen sınıfı kaç kez yense de sonunda proletarya yenecektir. Marksistler yapılan savaşımardan proletaryanın sonraki savaşımları için teorik malzemeler çıkarırlar.

Devrimci mücadelenin dışına düşmüş olanlar, Türkiye ve Kürdistan'da kırk yıldır süren o yoğun ve altüst edici sınıf savaşımından, keskin devrim mücadelesinden sadece gevezelik yapılacak anılar olarak sözederler. Onların devrimci mücadeleye bakışında, devrimci zihniyetin en ufak bir belirtisi dahi yoktur. Çıkarıcıları sonuç, küçük-burjuvaziye özgü muğlaklık, ürkeklik ve devrimci mücadelenin dışında kalma yönündedir. Bu bakış açısında Marksizmin sınıf savaşımını irdelerken ortaya koyduğu bilimselliğin,

nesnelliğin, devrimci diyalektiğin en küçük bir izi bile yoktur. Devrimci marksistler ise, sınıf savaşımının gelişimine, bütün olgularına, bütün cephelerine ve her aşamasına devrimci biçimde yani diyalektik biçimde ve bilimsel olarak yaklaşır.

Bizde sınıf savaşımı, sürekli şiddetli bir gelişim çizgisi izleyerek iç savaş biçimini almıştır. Savaşım, uzun bir döneme yayılması nedeniyle birkaç kuşağı kapsamıştır. Bu süreç içerisinde sayısız çatışma, devrimci girişim ve büyük olaylar yaşanmıştır. Tüm bu gerçekler ve kanıtlar devrimin bir-iki hamlelik eylemden ibaret olmadığını, bunun için çok daha büyük alt-üst oluşlar yaşanması gerektiğini ortaya koymuştur. Yapılan her devrimci girişim devrimin başarıya ulaşması yolunda döşenmiş birer temel taşı görevini görmüştür. Devrim süreci zor, sancılı ve şiddetli geçen çatışmalar süreci değildir yalnızca, aynı zamanda devrimci sınıfın bir devrim eğitiminden ve çelikleştirici sosyal pratikten geçme sürecidir. Bir marksist sınıf mücadelesi sürecini ve devrimci mücadeleyi devrimci anlamıyla değerlendirir.

Devrimci mücadele yıllarca burjuva sınıfın barbarca saldırıları ve sınırsız dehşeti altında sürmek zorunda kalmıştır, ama sürmüştür. Tümü savaş alanında geçen emekçilerin devrimci mücadelesi egemen güçler tarafından her seferinde en ağır saldırılara uğradı ve baskı altına alındı. Devrimci halk hareketi defalarca bastırıldı ancak ortadan kaldırılamadı. Devrimci mücadele her koşul altında varlığını sürdürmüştür. Verilen mücadeleye proletaryanın kurtuluşu açısından bakılmalıdır. Proletaryanın kurtuluşu açısından bakıldığında, yapılan her devrimci girişim, meydana gelen her devrimci olay, yaşanan devrimci altüst oluşların emekçi kitleleri hedefine biraz daha yakınlattığını görürüz. Güncel savaşım emekçileri

Güncel savaş tüm şiddetiyle sürüyor, devrimci güçlerin görevi savaşı sonuna kadar götürüp başarıya ulaştırmaktır. Başarıya ulaşmanın bir yolu da proletaryanın tüm bu uzun savaş boyunca verdiği mücadelenin ve geçtiği yolun kullandığı yöntemlerin bir irdemesini yapmak, zayıf ve hatalı yönlerini tespit etmektir. Devrimci marksistler devrimci mücadelenin geçmiş gelişim sürecini ele alırken buradan proletaryanın tayin edici savaşları için değerlendirmeler çıkarırlar.

hedefine götürecektir olan devrimi hızlandırmıştır.

Güncel savaş tüm şiddetiyle sürüyor, devrimci güçlerin görevi savaşı sonuna kadar götürüp başarıya ulaştırmaktır. Başarıya ulaşmanın bir yolu da proletaryanın tüm bu uzun savaş boyunca verdiği mücadelenin ve geçtiği yolun kullandığı yöntemlerin bir irdelemesini yapmak, zayıf ve hatalı yönlerini tespit etmektir. Devrimci marksistler devrimci mücadelenin geçmiş gelişim sürecini ele alırken buradan proletaryanın tayin edici savaşları için değerlendirmeler çıkarırlar.

Güncel savaşın gün gün yoğunlaştığı, geliştiği ve yaygınlaştığı bir süreçte önemli olan bu savaşı kazanmak için proletaryanın nasıl bir politik strateji izleyeceğini belirlemektir. İktidarı hedefleyen devrimci bir strateji mi izlenecek, yoksa burjuva diktatörlüğün sınırlarını aşmayan bir "muhalefet" stratejisi mi izlenecek? Güncel savaş, güncel devrim bu soruya kesin yanıt verilmesini gerektiriyor.

Bütün devrimci içeriğini yitiren küçük-burjuva sol hareketler, devrimci olmayan dönemlerde izlenen muhalefet çizgisini kendilerine bir politik dayanak haline getirdiler. Tüm günlük politikaları ve günlük pratikleri muhalefet stratejisine uygun sürüyor. Parlamenter çalışma, belediyecilik, burjuva demokrasisi günlük propaganda ve ajitasyonda kullandıkları argümanlardan bazılarıdır. Burada halk kitlelerini iktidara hazırlamanın, onları devrimci bir eğitimden geçirmenin en ufak bir belirtisi bile yoktur.

Bir muhalefet çizgisi izlenecekse, bu durumda, tüm o devrimci istemlerin ve devrimci hedeflerin ne anlamı kalır; iktidar stratejisi ne işe yarar? Kitleler günlük mücadele içine hapsedilecekse, devrimin birincil değil ikincil sorunlarıyla uğraşılacaksa doğmuş olan devrimci durumdan yararlanıp burjuvazinin egemenliğini devirmek yerine kısmi taleplerin yerine getirilmesi öne çıkarılacaksa bir devrim stratejisi saptamış olmak ne işe yarar? Devrim tekelci sermayenin ekonomik ve politik egemenliğini deviren, kapitalist düzeni altüst eden -devrimci hedeflerin doğası gereği- iktidarı hedefleyen bir mücadele çizgisinin izlenmesini gerektirir. Devrimci bunalım koşullarında muhalefet politikasının izlenmesi kitleleri devrim hedefinden uzaklaştırır.

Sınıf mücadelesi tarihsel bir gerçektir ve bu gerçek Türkiye ve Kürdistan'da kendini bütün belirtileri, bütün yönleri ve bütün araçlarıyla ortaya koymuştur. Önemli olan artık yalnızca sınıf mücadelesi gerçeğini kabul etmek değildir; çünkü burjuvazi de bunu görüyor, kabul ediyor ve bundan bir çıkış yolu arıyor. Burjuvazi düzen sınırları içinde kalacak olan, yani muhalefet anlayışına dayanan bir mücadeleyi artık kabul edilir görüyor. Burada proletarya açısından asıl önemli olan düzenin kabuklarını kırmak, burjuva egemenliğini devirmek, devrimi zafere ulaştırmaktır. Bazı sosyal reformist ve oportünist grupların muğlak bir biçimde ifade ettikleri iktidar hedefini ortaya koymak da mücadelenin bugünkü ileri aşamasında tek başına bir şey ifade etmiyor. İktidar sorunu, gerçekten devrimci bir anlayışla hazırlanarak, devrimci sınıf mücadelesi anlayışına uygun bir mücadele çizgisi izlenerek ve zora dayalı devrim anlayışıyla çözülür.

Olayların devrimci niteliğinin belirgin olarak öne çıkması, sınıf mücadelesinin devrimci yönde ilerlemesi ve devrimci kitle eylemlerinde açık bir yükselişin ortaya çıkması karşısında bir iktidar hedefinden söz edenlerin, aslında ve gerçekte bunu devrimci bir tarzda yapmadıkları da apaçıktır. İktidar hedefini devrimci olmayan bir biçimde, ya da reformist bir biçimde ortaya koyanlar iktidara çeşitli düzlemlerde reformlar yaparak gelmeyi hedefliyorlar. Devrim değil reform yolunun izlenmesi kitlelerin aldatılmasından başka bir şey değildir.

Bir grubun iktidar sorununa nasıl baktığını, sınıf mücadelesinden nasıl sonuç almak istediğini daha iyi anlamak için o grubun devrimci bir zihniyete sahip olup olmadığına bakmalıyız. Devrimci mücadele gerçekten devrimci bir zihniyetle mi sürdürülüyor, yoksa geçici bir etkilenmeyle mi sürdürülüyor? Küçük burjuva sosyalist hareketlerin devrim üzerine ettiği onca laflara karşın, gerçekte onların devrimci bir zihniyete sahip olmadıklarını onların bütünsel gelişmelerine dayanarak kesin olarak söyleyebiliriz.

Devrim, devrimci bir zihniyetle burjuvaziye karşı mücadele eden proletarya ve onun devrimci zihniyete sahip öncüsü tarafından gerçekleştirilir.

C.DAĞLI

Proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf savaşımının o sıradaki sonucu ne olursa olsun, bu savaşım proletaryanın zaferiyle sonuçlanacaktır. Egemenler ezilen sınıfı kaç kez yense de sonunda proletarya yenecektir. Marksistler yapılan savaşımardan proletaryanın sonraki savaşımaları için teorik malzemeler çıkarırlar.

ÖLÜMCÜL KOKTEYL!

Doğallığında, herkes “Kürt açılımı”nı konuşuyor. Bir açıdan bunun egemenlerden kopartılan bir dizi tavizin devamı olduğuna dair bir sevinç; diğer yanda bunun bir açılım değil bir kapan olduğuna, egemenlerin taktiği olduğuna dair derin bir kuşku. Oysa biri ya da diğeri değil, ikisi birden!

Devrimin baskısı karşısında egemen sınıfların taviz politikalarına geçiş yapmaları tarihte pek çok kez görülmüştür. Bu yüzden, ilk tutum devrimin gücüne güveni temsil ederken, ikinci tutum burjuva sınıfa karşı derin güvensizliği temel alıyor. Proletarya partisi devrimci politikada geleceğe dair tüm olasılıkları hesaba katar, tek bir olasılık ile kendi elini kolunu bağlamaz. Bu nedenle, devrimin büyük baskısıyla kopartılıp alınan her türlü tavizi reddetmeden, öte yandan, ister bu tavizler gerçekleşsin, ister gerçekleşmesin, her iki durumda da burjuvazinin asıl çabasının kitleleri oyalama-uyutma olduğunu kesin olarak vurgulamak, güncel politikamızın temeli olmalıdır.

Açılım da Başa Bela

“Açılım”ın burjuva sınıfı rahatlatmayacağı, yani devrimin baskısı ile elde edilen bir takım tavizlerin, devrimi durdurmak yerine, onu daha da hızlandıracağına dair öngörüler sunanlar da var. Leninistlerin öteden beri savunageldiği bu fikri, tekelci sermaye temsilcilerinden Bülent Tanla, uzun yıllardır sürdürdüğü sosyolojik araştırma ve anket çalışmalarından süzülen birikimiyle, bu konuya dair sermaye dünyasına ciddi uyarılarda bulunuyor. Diyor ki: “*Demokratikleşme yoksullukla mücadeleyle birlikte yürütülmezse, Türkiye bölünmenin eşğine gelebilir.*” burjuva sınıfın dilinde “bölünme”nin politik bir devrim anlamına geldiğini ayrıca belirtmeye gerek yok.

Bu yorumu ciddiye alan bir başka burjuva kalemşor, Türker Alkan, bu öngörüye açıklık getiriyor: “*Ayaklanmalar genellikle baskının, karanlığın, umutsuzluğun en koyu olduğu dönem ve zaman-*

larda değil, bir baskı dönemini izleyen umudun yükseliş döneminde görülmektedir. (...) Çok demokrasi, az ekonomi, düşünebileceğim en kötü patlayıcı birleşim olacaktır.” Halkın diliyle, “Allah söyletiyor”!

Devrimin baskısı karşısında bunalan burjuvalardan farklı olarak, gözaçıklığını elden bırakmayan sermayenin bu sözcüleri, kısıntı düzeyinde bile olsa bir devrim sürecinde kopartılan tavizlerin, kitleler üzerinde nasıl bir etki yarattığını biliyor.

Genelde bir avuç cesur ve cüretkâr öncünün insanüstü gayretiyle kopartılan bu tavizler, kitlelerin hem devrime hem de öncülerine olan güvenini, sempatisini ve desteğini artırır; zafer duygusunu ete kemiğe büründürüp pekiştirir. 70’li yılların hızlı yükselişinde, 12 Mart askeri faşist cuntasının geri çekilmek zorunda kalması ve devrimci tutsakları kısa sürede serbest bırakmasının azımsanmayacak bir rolü vardır. Çünkü bu geri çekiliş ve tavizler, en gerideki kitlelerde bile devrimin güncelliği ve yakınlığı duygusu yaratır. Bu duygu yoksa eğer, hiçbir devrimci mücadele kitleleşemez.

Gücünün Farkına Varmak

Bülent Tanla, “*yoksulluk, adam yerine konmamaktır*” diyor, toplumun en yoksul kesimleri arasında yaptığı pek çok araştırmaya atıfta bulunarak. Eğer bunca yoksul kitleler, kendini ölümsüz ve asla yenilmez ilan etmiş sermayenin politik gücüne diz çöktürmüş ve kendi isteklerini hiç olmazsa müzakere ettirebiliyorsa, işte bu adam yerine konmaktır. Daha dün kadar, bunca sefalet ve kendine güvensizlik içinde, adeta bir hiçlik duygusuyla en fazla pasif direnişi seçen milyonların, bunca ezilmişliğin biriktirdiği enerjiyle, adeta patlama yapması, asla bir “mucize” sayılmamalı.

Burjuvazinin gözü açık kalemşorlarının hakkı var. Lenin, Ekim Devrimi’nden hemen önce, konuk olduğu bir işçi evinde şu sözlere tanık olur: “*Artık ekmeklerimiz güzel çıkıyor, bizden kor-*

kuyorlar.” Bu alabildiğine duru sözler, Lenin için tam bir işaret fişeğidir.

Sıradan bir emekçinin, daha dün kadar kendisine bir “hiç” olduğu söylenen ve bunu adeta ruhuna kazınmış bir emekçinin, devrimi sonuna kadar götüreceği bir kararlılığı kuşanması, işte böyle olur. İster burjuva sınıfın resmi temsilcisi olarak devlet bu taviz politikasını yasalarla remileştirmiş olsun, ister sınıfın kendisi gayri-resmi yollardan -güzel ekmekler çıkartan fırın sahipleri gibi- bu korku ve tavizi emekçilere yansıtmış olsun, hiç farketmez. Sonuçta burjuva sınıfı ya resmi politikayla ya da doğrudan günlük yaşamda bu tavizleri vermek zorunda kalır. Ve yüzyılların ezilmişliğinin kazandırdığı derin önseziyle proletarya, burjuva sınıfın bu zayıflığını hemen koklar, farkına varır. Ve siz daha bir şey demeden, o safaları doldurmaya başlar.

Bu açıdan bakıldığında, Türker Alkan’ın büyük korkusu temelsiz değil. Muazzam bir sefalet, ancak muazzam bir baskıyla sürdürülebilir. Yine de, baskının sürekliliğinin yarattığı tehlike, onun yokluğundan daha büyüktür. Duvarda açılan küçük bir delik bile, varolan baskının gücüne orantılı biçimde, yoksul kitlelerin yarattığı basınçla büyük bir gedik halini alabilir. Tıpkı bir suyun akışını engelleyen barajın yüksekliği arttıkça, baraja yüklenen suyun da aynı derecede basınç yaratması ve açılan her kapağa bu enerjiyle saldırması gibi.

Kürt halkı devrimin en örgütlü ve kitlesel gücüdür. Tekelci sermaye Kürt halkından kaynaklanan büyük basıncı azaltabilmek için, şu günlerde toplantı üzerine toplantı yapıyor. Fakat işte bu birikmiş toplam basınçtır ki, tekelci sermayenin elini titretiyor. “Buridan’ın eşeği” misali... az taviz basıncı azaltmaz, çok taviz tüm barajı alır götürür!

Her iki durumda kesin olan şey, devrimin politik birikiminin ve politik gücünün, kitlesel bir patlamanın eşğinde dolanıyor olmasıdır.□

İNTERNET ÇAĞI DEVRİMLERİ

Seattle–1999, Cenova–2001, Paris–2005, Atina–2008 ve Tahran–2009. Her biri farklı coğrafyaya, farklı kültürel yapıya ve apayrı sınıf mücadeleleri koşullarına; bilinç-örgütlülük-hareket düzeyine sahip bu isyanların, kırmızı bir çizgi gibi boydan boya kesen çok önemli bir ortak noktaları var: Son on yılın bu en büyük kitlesel isyanların hepsi de internet üzerinden örgütlendi.

Öyleyse bu son derece önemli olgunun üzerine düşünüp kapsamlı bir değerlendirme yapmakta biraz geç kalmadık mı? Kesinlikle geç kaldık.

Geç kaldık. Çünkü burjuvazi bu yeni olguyu, internetin işlerliğini değerlendirip ondan yararlanmak konusunda, bizlerden çok çok ileride... Sermaye dünyası, büyük ölçüde Seattle ve Cenova'nın örgütlenme derslerinden yararlanarak, Ukrayna ve Lübnan gibi yerlerdeki gerici kitle hareketlerini yaratabildi.

Proletaryanın politik öncüleri ise, internetin sınıflar mücadelesine ve genel olarak toplumsal yaşama getirdiği yenilikleri kavrayıp özümsemekte oldukça hantal kaldılar. Neyse ki genel emekçi kitlesi, tarihte pek çok defa olduğu gibi, kendine müthiş olanaklar sağlayan bu aygıtın, internetin önemini, politik öncülerinden önce kavradı. Savaş meydanlarında, komutanların amirlerini dinlemeyip kendi sezgileriyle en doğru ve yeni savaş taktiklerini üreten savaş birlikleri gibi, emekçi kitleler de bu yeni aygıtta müthiş bir eğilimle yöneldi. Eğer kitlelerin bu sezgisi olmasaydı, ne Seattle olurdu, ne de Tahran. Bütün bu isyanlar boyunca örgütsüz kitleler, sıkı örgütlü proletarya partilerinden çok daha etkin, hızlı, yaygın bir iletişim kurabildiler.

Zamanın Ruhunu Yakalamak

Çağımızda devasa toplumsal değişimler, 20–30 yıla yayılmıyor artık; neredeyse beşer yıllık periyotlarla ve dev sıçramalarla ortaya çıkıyor.

Kredi kartlı yaşama alışmak, bu topraklarda yaşayan 70 milyon için, kaç yıla sığırdı? Dört, bilemedin beş yıla... Tek başına kredi kartı, koskoca bir toplumsal deprem yarattı, nice kültürel ve soysal dokunun çözülmesini hızlandırdı...

Peki ya internet hayatımıza gireli ne kadar oldu? Belki sadece 7–8 yıl. Ama daha şimdiden, 20 milyondan fazla internet abonesi bulunuyor. Üstelik bu sayıya, alabildiğine yaygın internet cafelerde gününbirlik kullanım gerçekleştirenler de katılırsa nüfusun en aktif 30 milyonunun bu son derece hızlı, son derece

ucuz ve etkin aygıtı kullandığı sonucuna rahatlıkla varabiliriz.

Toplumsal yaşamda değişimler bu denli hızlı gerçekleşince, proletarya partilerini onlarca yıla dayanan deneyim ve tecrübeleri, yeniye uyum sağlamanın önünde bir ayakbağı haline gelebiliyor. Deneyim ve tecrübe, çağa uyuma ayak direyen bir tutuculuğun temeli haline gelebiliyor. Bu nedenle proletarya saflarını hep en genç kadrolarla pekiştirmeli, donatmalı. Zamanın ruhunu, tüm değişimleri veyenilenmiş söylemi, partiye ancak en genç kadrolar taşıyabilirler.

Oysa pek çok sol yapı gibi biz de, halen daha 70'li yılların o adeta rüya gibi hatıralarıyla hareket ediyoruz. Geçmişin büyük başarısı, gözümüze perde çekiyor. Mademki 70'li yıllarda muazzam bir devrimci güç birikmişti, demek ki o yıllarda kullanılan araçlar en uygun araçlardı. İşte bu mantık bizi, günümüzün değişimlerini anlamakta engelliyor. Adeta çağdışılaştırıyor.

Nasıl ki burjuva kentlerin geniş bulvarları, bir önceki dönemin en önemli savaşım taktiği olan barikatları etkisizleştirdiyse, çağımızın elektronik iletişim ağları da, 70'li yıllarda gayet başarılı olan pek çok propaganda-ajitasyon tekniklerinin eski etkisini yıkıp geçmiştir.

İmge Bombardmanı

İnternet çağı bize ne sunuyor, genel emekçi kitleler üzerinde nasıl bir değişim yaratıyor ve 70'li yılların ajitasyon-propaganda aygıtları neden o eski etkinliklerini yitirdiler?

Sondan başlayalım: Günümüzde insanlık tam bir görsel-işitsel imge bombardmanı altında bulunuyor. Yüzlerce tv kanalı, radyo, telefon ve nihayet internet yoluyla, her gün saatler boyunca reklam-haber-film vb propaganda ve beğeniye hitap eden iletişim öğeleri hayatımızı dolduruyor.

Bir araştırmaya göre, 20. yüzyılın başında bir insan, tüm hayatı boyunca en fazla 10.000 farklı görsel-işitsel deneyim yaşama olanağına sahipti. Gazeteler, reklâm ve propaganda afişleri, sinema filmleri, tiyatro vb. bu deneyimin araçlarıydı. 70'li yıllarda yaşayan bir insan için 20.000 görsel-işitsel deneyim söz konusuydu. Ne de olsa radyo-televizyon gibi aygıtlar türemişti; bunlara video ve kasetçalarlar eklenmekteydi. Günümüzün insanı ise, daha 30 yaşına gelmeden, bir önceki kuşağın neredeyse iki katına, 35.000görsel-işitsel deneyime maruz kalıyor. Kısacası, toplumun her bir bireyi, muazzam bir imge bombardmanı altında.

Belki bu yüzden, duvarda gördüğü bir afiş, eline tutuştur-

lan bir bildiri, onun ilgisini neredeyse bir anlık çekebiliyor. Alгідan bilince giden o uzun yolu kat edecek yeterlilikte bir süre boyunca dikkat yoğunlaşmasını gerçekleştirebilmek, şimdi çok daha zor.

20. yüzyılın başında, bir duvara asılmış büyükçe bir afişin önünde toplanıp ilgiyle inceleyen yüzlerce insanı görmek pekâlâ mümkündü. Çünkü hayatlarında ne tv, ne de diğer görsel-işitsel deneyim aracı bulunmayan bu insanlar için, rengârenk ve ilgi çekici sloganlarla süslü bu afişi incelemek, öyle kolay elde edilemeyen bir görsel deneyimdi. İlgi uyandırabiliyordu, çünkü alğının kapısı önünde yığılıp duran ve insan beynini zorlayan imge bombardımanı henüz başlamamıştı. Ama şimdi muson yağmuru gibi...

Emekçiler, ancak eylem alanında, yani tek bir konu, tek bir algi teması ile kendilerini sınırlandırdıkları koşullarda, kendilerine uzatılan bildiri ve afişlere ilgi gösterme fırsatı bulabiliyorlar. Polislerce kuşatılmış eylem alanı, emekçi sınıflar için, burjuva imge bombardımanından kurtulabildikleri tek mekândır. Eylem alanı, bilişsel özgürlük alanıdır. Fakat bunun dışında, günlük yaşam ve koşuşturmaya içinde en ilgi çekici renkler ve sloganlarla dolu bir afiş, pankart vs. geçmişte yarattığı etkiyi yaratamaz.

Buna bir de, propagandanın yoğunlaştığı sanayi kentlerinin tam bir megapol büyüklüğüne erişmesini de eklemek gerekcek. Emekçiler günlerini, her zamankinden daha sabırsız bir telaş ve hız içinde geçiriyorlar. Büyük günlerde günlük yaşam, başdöndürücü bir hız ve hareketlilik içinde sürüp gidiyor. Emekçiler her an, her dakika, bir yerden bir yere yetişmeye çalışıyor. Otobüsler, metrobüsler, koca bir aktif nüfusa, hiç durmayan bir hareketlilik kazandırıyor. Bu denli hızlı, yerinde durmayan ve her an telaşlı bir yaşam içinde, hareketsiz propaganda araçları yeterli etkiyi gösteremez. Hareket halindeki aygıtlar, radyo yayınları ya da sms ler, şimdi ancak böylesi yol ve yöntemlerle, ajitatif-propagandif mesajlar yerini buluyor. Otobüs penceresinden bir an gördüğü bir afiş, emekçiyi ne kadar etkileyebilir? Pek az.

Pasif Değil Aktif İletişim

Aracın kendisi, iletişimin biçimini belirler. 20. yüzyılın başında iletişimin temel aracı olan gazete ve diğer basılı yayımlar, kişiye yazılanları yorumlama, özümsetme, red ya da kabul etme imkânı veriyordu. 20. yüzyılın sonlarına doğru, uydular vasıtasıyla dünyayı ağ gibi saran tv yayıncılığı, elbette insanın önüne dünyanın bilgisini yığıdı, fakat kişinin iletişim sürecine katılımını neredeyse tamamen dışladı. İnsanlar, kendilerine fast-food tarzında sunulan reklam bombardımanı ile delik deşik edilen bilgiyi yorumlama, özümseme, red ya da kabul etme etkinliklerini büyük ölçüde yitirdiler.

Fakat insanlık, bilgiyi adeta göze-kulağa tıkıştırılan bu tür iletişimin yarattığı yoksunluktan kurtulmak için, adeta sezgileriyle, internete yöneldi. Günümüzde yapılan pek çok araştırma, özellikle gençlerin haber tekelleri elindeki gazete ve tv kanallarına değil, ama internet üzerinden gerçekleşen bağımsız yayınlara inanmaya güçlü bir eğilim gösterdiklerini açığa çıkarmıştır. Bu eğilimin tek nedeni, teknelci sermaye yalanlarının iğrençlik boyutuna varmış olması değil. Bir başka neden daha var ki, çok önemli. O da şu: İnternet, iletişimi interaktif, yani karşılıklı –tek

yanlı değil- bir etkinlik haline getirmiştir.

İnsanların ellerinde artık, pasif konumda seyredecekleri bir tv ekranından daha fazlası var. Ellerin hemen altında bir klavye bulunuyor ve iletişimin tek taraflı alıcısı değil; şimdi o bilgiyi anında yorumlamak, katkı sunmak, yeniden üretmek ve bizzat bilginin yaygınlaştırılmasını sağlamak mümkün. İşte bu, iletişim tarihinde kitleleri bilgi üretiminin dışına çıkartan uzun tarihsel gelişmenin geride kaldığını, yepyeni bir dönemin açıldığını kanıtlar.

Kuşkusuz, pek çok devrimci yapı, ajitasyon-propaganda için interneti kullanma gayreti içerisinde. Fakat bu, yeni araçlarla geçmiş yöntemleri sürdürmek gibi arabesk bir durum yaratıyor. İletişime giren kişilerin etkinliğini önleyen, yorumu dıştalaayan, onu pasif bir dışsal öge haline getiren propaganda-ajitasyon yöntemleri, bilinmelidir ki, yeni kuşaklar üzerinde istenen etkiyi yaratmaz. Burada, aracın kendisi, yöntemle açıklık getiriyor. İnternet gibi interaktif bir araç üzerinden, izleyicisini pasif konuma iten her yöntem nefessiz kalır. Öyleyse yoruma ve katkıya açık, bireylere bilginin-etkinliğin geliştirilip yaygınlaştırılması yönünde sorumluluk yükleyen bir internet yayıncılığı, ancak bu yöntem, yeni çağın tüm iletişim olanaklarını önümüze serecektir.

Konunun önemini daha yakından gözlemlemek için, 1999-Seattle'da yaşananlara ve internetin bu ayaklanmada nasıl kullanıldığına bakmakta büyük yarar var.

Yoksulların Silahı

Seattle-1999, elbette duru gökte çakan şimşek değildi, ancak bu denli büyük bir ayaklanmayı hiç beklemeyen sermaye için tam bir şok oldu, korku ve endişeyle Seattle'ı hazırlayan süreçleri araştırmaya koyuldular. İşte bu çabalar için, uluslar arası finans kapitalin saygın ve etkin dergisi The Economist, konuya dair oldukça çarpıcı bir makale yayınladı. Orada şu görüşlere yer veriliyordu.

“Grupların yalnızca telefon, faks ya da mektup yoluyla iletişim kurabildikleri zamanlarda, farklı örgütlenmeler arasında bilginin paylaşılması ya da bağlantı kurulması, engelleyici olacak şekilde pahalıydı. Bugün bilgi hızla ve büyük ölçüde hatlar üzerinden dağılabiliyor. Bir hükümet dışı kuruluş tarafından internete gönderilen bir metnin bir taslağı, yüzlerce düşman gözetimcinin MAI'ye (tam ilhakı dayatan uluslar arası bir ticari anlaşma-bn.) karşı seferber olmasına yol açtığına, MAI'nin başı çoktan derde girmişti bile. Benzer şekilde, Seattle ticaret zirvesi de (görünüşe göre Seattle polisi dışında) herkesi planlanan protestolar için alarma geçiren onlarca web sitesi tarafından engellendi” (akt; Brecher, Costello ve Smith; Aşağıdan Küreselleşme, sf 117).

İnternet adeta yoksul emekçi sınıfların soluk alıp verdiği bir yer haline geliyor. İnterneti yalnızca kent küçük mülk sahiplerinin iletişim aracı sanmak yanlış olur. İşte Paris-2005. Kentin en yoksul tabakasını oluşturan göçmen topluluklar, bu ayaklanmayı internet üzerinden örgütlediler. Seattle'dan sonra bu araç daha etkin, daha yaygın ve giderek daha yoksul bir tabana inerek müthiş bir güç haline geldi. Çünkü çok ucuz, canlı ve her bireyi etkin bir unsur haline getirebiliyor. Fena halde demokratik ve korkutucu ölçüde kontrolsüz. Tek bir metin, çağrı, binlerce adrese neredeyse bedavaya postalanıyor. Böyle bir aracı kullan-

Ağ Örgütlenmeleri

madan geleneksel araçlarla yola çıkmak, ışık hızı çağında kaplumbağaya binmek demektir.

İşte Seattle, bu muazzam hızlı, etkin ve yaygın aracın bir ayaklanmada nasıl kullanılabileceğinin ilk deneyimini sunmuştu. Eylem öncesi dayanışma grupları oluşturuluyor. Bunlar, hedeflenen sorun çerçevesinde en genel etkinlik taslağını kabul eden 5 ya da 6 kişilik gruplardır. Aynı mahalle, işyeri ya da okulda oluşturulan arkadaş gruplarıdır. Güven ilişkileri tam ve etkinlik boyunca birlikte hareket ediyorlar. Ağ biçimli örgütlenmenin tabanındaki hücre örgütü bu gruplardan oluşuyor. Ağ iletişimi sayesinde, en tabandakiler bile, an be an tüm gelişmelerden haberdar olabiliyorlar, eylemin örgütlenmesine her aşamada aktif olarak katılabiliyorlar. Demokratik merkezîyetçiliğin hayata tam olarak geçebilmesini sağlayan müthiş bir araçtır internet. Şimdi, bu ağ örgütlenmelerinin Seattle'ı nasıl savaş alanına çevirdiğine dair uzun bir anlatıya yer verelim: "Eylemin katılımcıları Dayanışma Grupları denen küçük gruplarda örgütlenmişlerdi. Toplantı merkezinin etrafındaki alan 13 parçaya bölünmüştü; dayanışma grupları ve kümeler belirli bölgeleri tutacaklardı. Bunun yanı sıra bazı gruplar da, en fazla nerede ihtiyaç duyuluyorsa oraya gitmekte serbest olan 'uçan gruplar'dı. Bunların hepsi Dayanışma Grupları'nın her birinin grup adına konuşma yetkisi olan bir temsilci gönderdiği Sözcüler Konseyi'nde koordine ediliyordu..."

Gruplar ve bireyler, gözyaşartıcı gaz, bibergazı, plastik kurşunlar ve atlarla karşılaştıklarında, gaddarlığa karşı direnme sınırlarını kendileri belirleyebiliyordu. Sonuç olarak, abluka hatları, inanılmaz polis şiddeti karşısında tutundu... Hiçbir merkezi lider kaosu ortasında olup bitenleri koordine edemezdi ve böyle birine ihtiyaç da yoktu –sahip olduğumuz organik, otonom örgütlenmenin çok daha güçlü ve etkin olduğu ortaya çıktı." (age, sf.120)

Eylemin örgütleyicilerinden biri Seattle-1999'u böyle anlatıyor. İnsanın aklına hemen Moskova Önlerinde romanı geliyor. Esas komuta, görevin tam idrakıdır. Seattle'da gruplar otonomdu, çünkü kent savaşlarında, kitlesel ayaklanmalarda, böyle yarı-özerk yapılar çok gereklidir. Ama, yine de, genel planlamayı yapan, hedefi belirleyen Sözcüler Konseyi bulunmaktadır, yani bu ağ örgütlenmeleri, dikey bir yapıya da sahiptir. Karar alma sürecinde demokratik, uygulamada merkezi ve savaş anında yarı özerk. İşte günümüz kent savaşlarının zorunlu kıldığı model budur. İnternet, bu modele işlerlik kazandıran temel araçtır.

Sınıfın Yapısı, Aracın Etkinliğini Belirler

Kuşkusuz yalnızca bir makine kolunu indirip kaldıran işçinin yerini alan, esnek çalışma denilen cehennemi emek kontrol yöntemleriyle kafa emeğini de işin içine katan bir işçi sınıfı, internet gibi bireysel katkıya daha çok olanak veren iletişim araç-

larına daha güçlü yönelmekte. Sınıfın yapısındaki değişim, örgütlenme araçlarına da damgasını vuruyor.

Diğer bir yapısal değişim ise, işçi sınıfının mekânsal birliğinin parçalanmasıdır. Sınıf ideolojisinin, örgütlenmesinin ve de organik ilişkilerinin gelişiminde, mekânsal

birliğin ne derece önemli olduğunu devrimler tarihi pek çok kez kanıtlamıştır. Hepsi Putilov fabrikasında uzun yıllar çalışan ve yine hepsi Viborg'da yaşayan işçiler, Bolşevik Parti'nin çelikten çekirdeğini oluşturacak sıkı ve de süreklilik arz eden ilişkilere sahip alabildiler.

Zaman içinde kapitalizm dev fabrikaları parçalara böldü, farklı coğrafyalara dağıttı. İşçilerin önemli bir bölümü, uzun yıllar süren tek bir işte değil, geçici işlerde istihdam edildiler. Ve yine, yalnızca aynı fabrikada çalışan işçilerin oturduğu mahallelerin yerini, darmadağın ve diğer emekçi sınıflarla iç içe yaşanan semtler aldı.

Özellikle Türkiye'de, genç işçi kuşağı, belli bir fabrikada üç-dört yıldan daha uzun çalışmıyor. Bütün bunlar, emeği belli bir mekânda sabit tutan koşulları ortadan kaldırıyor. Ek olarak, sınıfın ortak çıkarları, ortak dili ve bu ortaklığı kişiliğinde yansıtır güven kazanan sınıf öncülerinin yetişmesini gerektiren zamanı ve imkânı, sınıfa vermiyor.

İşçi sınıfının yapısında, iki karşıt eğilim çarpışıyor. Bir yanda, bireysel yetenek, bilgi ve ilgiyi geliştiren emek süzgeçleri, öte yanda ortak çıkarları ve dili oluşturan mekânsal birliğin bozulması. Son on yılın en ciddi emekçi isyanlarında, internetin ve buna uygun ağ örgütlenmelerinin bu denli önem kazanması hiç de bir rastlantı değildir. İki karşıt eğilimden birincisi emekçilerin bireysel yeteneklerini ve bireysel yaratıcılıklarını gerçekleştirirken, ikinci eğilim ise mekana-zamana bağlı olmayan, bireysel sorumluluğun öne çıktığı bir çıkar-söylem ortaklığı yaratıyor. Yani, internet üzerinden örgütlenen ağ tipi örgütlenme biçimleri, bu yeni sınıf yapısı eğilimlerinin bir sonucu olarak doğuyor.

Leninist Parti'nin sıkı merkezi politik etkinliği, kuşkusuz, mekânsal birliğin varlığına dayanmıyordu. Bu merkezilik, mücadele araçlarının çeşitliliğine, hedefin belirginleştirdiği sapsamaz ilkelere, burjuva sınıfın bozucu-dağıtıcı etkisine karşı ele geçirilmez bir ideolojik kale gibi zorluklara dayanıyordu. Bu nedenle, proletaryanın partisi, merkezîyetçi ve politik sorumlu üyeler yapısını sürdürmek zorundadır. Ama aynı zamanda bu parti, bir ağ örgütlenmesinin merkez odağında bulunabilir. Ağ örgütlenmeleri, proletarya partisinin kitle bağıni oluşturabilir, oluşturmalıdır. Kitlesel etkinlik ve akışkanlık ise, katılımçılığı temel alır. İnternet ve ağ örgütlenmeleri, bir Leninist Parti ve kitleleri birbirine yakınlaştırmının vazgeçilmez aracı olarak önümüzde duruyor. □

BURJUVA DÜNYANIN ÇÜRÜMÜŞLÜĞÜ VE DEVRİMİN KAÇINILMAZLIĞI

Kapitalizmin kendisiyle birlikte toplumu da çürüttüğünü biliyoruz. Tüketim kültürünün kısıkaçları arasına alınmış olan toplum, her şeyi alabildiğince hızlı tüketip atmaya ve yenisine yönelmeye şartlandırılıyor. İnsan ihtiyaçlarının sonsuzluğundan ve çeşitliliğinden yola çıkan kapitalizm insanın kendi kendisini de tükettiği bir tüketim nesnesi haline gelişini adeta kaçınılmazlaştırıyor.

Günlük olayların akışı içinde bir an durun ve kapitalizmin medyası aracılığıyla pompalanan haberlere bir bakın. Her gün her saat televizyonlar, gazeteler ve internet üzerinden yapılan yayınlarda yeralan haberler insanın midesini bulandıran cinsten gerçekten de.

Devlet başkanlarının yatak odalarından tutun da iş adamlarının gönül ilişkilerine kadar adeta insana “balık baştan kokar” dedirten cinsten haberler. Aylardır bütün dünyaya İtalya başbakanı Berlusconi'nin ifşaatları arzediliyor. Paparazziler Berlusconi'nin yeni bir gönül macerasını ortaya çıkarabilmek için birbiriyle yarışadursun, o da pişmiş kelle gibi sırtarak adeta popülaritesinin yükselmesinden duyduğu kıvançla gazetecilere poz vermeye devam ediyor. Bundan gizli bir sevinç duyduğu her halinden belli oluyor.

Öyle ya bir gün sonra çıkacak gazeteler onun “yaramazlık”larından, “çapkınlıkları”ndan bahsedecek sadece. Yani bir nevi onu taltif edecekler; yaptığı her şey gayet normalmiş gibi servis edilecek ve hatta kınayanlar, bundan rahatsızlık duyanlar, onu kıskanmakla onun yaptıklarını yapamıyor oluşları nedeniyle hırçınlaşmakla eleştirilecekler. Berlusconi'nin skandalları para etmiyor mu, iş yapamıyor mu, bu kez Sarkozy devreye sokulacak, onun “first lady” ile olan ilişkisinin gizleri servis edilecek, olmadı Sarkozy ile Berlusconi arasındaki diyaloglar sürülecek piyasaya! “Berlusconi Sarkozy’ye gizlice ne dedi?” denilerek insanlarda merak uyandırılacak, kışkırtıcı birkaç resimle insanların beyinleri sulandırılmaya çalışılacak, çürüme tepeden tırnağa tüm topluma yayılmaya çalışılacak.

Aynı şey Türkiye’de Halis Toprak ekseninde yaşanıyor. Yılların “Halis Ağa”sının genç bir kadınla desti izdivacı şimdilerin öne çıkan konusu. Hüseyin Üzmez vakasından sonra medya kendine nihayet yeni bir konu daha buldu. Bir müddet de bununla toplumu oyalamaya, dikkatini asıl olandan kaçırmaya çalışacak. Toplum adeta medyanın belirlediği gündem peşinden bir o yana bir bu yana beşik gibi sallanarak uyutulmaya çalışılıyor.

Ve en önemlisi çürümüşlüğün yansıtılış biçimi. Her şeyin alınıp satılır olduğu bir dünyada insanlar en saf, en naif duygularından yakalanıyor ve koruma duvarları yıkılarak her türlü virüse açık hale getiriliyorlar. İnsanlar “en tepedekiler” örnek gösterilerek fuhuşa, ahlaksızlığa, soygunculuğa özendiriliyorlar. Örneğin G-8 zirvesine katılan liderlere yer gösteren 19 ya-

şındaki genç kıza Obama, Sarkozy ve Berlusconi'nin nasıl baktıkları günlerce manşetlerden düşmedi.

Tekelci medya böyle yapmak suretiyle en ciddi toplantılarda bile aslında insanların aklının başka yerde olduğunu göstermek istedi. Böylece insanlara asıl önemli olanın dünyanın ekonomik-politik durumu olmadığı, kriz vb.den önce başka şeylerin geldiğini empoze etmeye çalıştı. Böylece insanı insanlığından çıkararak, insanı salt hayvani güdülerine indirgeyen kapitalist sistemin ayakta kalması için her şeyi kullanabileceğini bir kez daha göstermiş oldu.

Bütün bunlar tesadüf mü? Bütün bu çürüme ve yozlaşmanın kapitalizmin sıçramalı çöküş dönemine denk gelmesi, emperyalist-kapitalist sistem büyük bir buhran içindeyken bu tür haberlerin ayyuka çıkmış olması tesadüf değildir. Tam tersine kapitalizmin çöküş dönemleri dekadansın, yani çürüme ve bozulmanın da en fazla olduğu dönemlerdir. Bunun örneği geçmiş devrim dönemlerinde de yaşanmıştır. Halk yoksulluk ve sefalet içindeyken kendileri zevk-i sefa içinde olan egemenler aynı zamanda bir çöp dağı gibi çürümüş ve kokmuşlardır.

İşte şimdi ta bizim burnumuza kadar gelen bu kesif kokular çürüyen, eskiyen sistemden ortaya yayılan kokulardır. Kapitalist sistem bu çürümüş haliyle tarihin önünü tıkamaya devam ettiği sürece bu kokular tüm dünyaya yayılmaya devam edecektir. İnsanlık ya bütün kurum ve kuruluşlarıyla, kültürü ve ahlak anlayışıyla kapitalist sistemi havaya uçuracak ve böylelikle ciğerlerini yeniden temiz bir havayla dolduracaktır. Ya da kapitalist sistem tıpkı doğayı mahvettiği gibi insanlığı da mahvedecek, insanı insan olmaktan çıkartıp güdülerinin esiri olmuş birer hayvana dönüştürecektir.

İnsanı insana yabancılaştıran, insanı insan yapan tüm değerleri ayaklar altına alıp çiğneyen, her şeyi paraya endeksleyen kapitalist sistem artık kendisini de tüketecek bir noktaya gelmiş bulunuyor. Duyduğumuz her şey bu tükenişin habercisidir. Karanlığın en koyu anının aydınlığa en yakın an olduğunu görmek için günümüz kapitalist toplumuna, onu tepeden tırnağa sarmış olan iğrenç kokulu mukozaya bir daha bakmamız gerekiyor. O yırtıldığında, yerine doğacak olan yeni toplum ve yeni insanlığın güzelliği herkesi kendine hayran bırakacaktır.

Kapitalizmin yıkılışı ve yeni toplumun, yeni insanın doğumu artık kaçınılmaz bir hal almıştır. İnsanlık, yeniden sosyalizmin kendisine sağlayacağı temiz havanın özlemine çekmektedir. Kapitalizmle birlikte onun tüm çerçöpünün de dünya üzerinden sökülüp atılacağı, insanın yeniden insan olarak ayağa kalkacağı günler uzakta değildir.

İnsanlık bu mücadeleyi kazanmak zorundadır. Çünkü artık ya bir komünist devrimle geleceğe yönelinecektir ya da tarihin karanlıklarında yokolup gidilinecektir.

İnsanlık her zaman kendisine yakışanı tercih etmiştir. Gelecek mutlaka sosyalizmin olacaktır.□

EMEKCİLERİN ANKARA YÜRÜYÜŞÜNE ANTEP'TEN KARŞILAMA

Kamu Emekçilerinin Toplu İş Sözleşmesi talebiyle gerçekleştirdiği Ankara yürüyüşü Diyarbakır ve İstanbul olmak üzere iki koldan 13 Ağustos 2009 tarihinde başladı. Yürüyüşün Diyarbakır kolu Antep üzerinden geçerek Ankara yoluna devam etti. Antep'e gelen emekçileri karşılamak üzere Antep kamu emekçileri hazır bulundu. 13 Ağustos günü saat 18.30'dan itibaren Kırkayak Parkı'nda yürüyüş kolu beklenmeye başlandı. Diyarbakır yürüyüş kolunun gelmesiyle birlikte saat 19.00 civarında eski adliye önüne doğru yürüyüşe geçildi

Bir süre yüründükten sonra, emekçilerin yoldan yürümek istemesi nedeniyle polisler kısa bir süreliğine gerginlik yaşandı. "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganları ve kararlı tutumla birlikte yola devam edildi. Yürüyüş boyunca sık sık "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Emekçiye Değil Çetelere Barikat", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her şey Emegün Olacak", "Zafer Savaşın Emekçinin Olacak", "Barikatı Yıkarsın Ankara'ya Çıkarız" sloganları atıldı.

Eski adliyenin önüne gelinmesiyle birlikte basın açıklaması okundu. Basın açıklamasını okuyan KESK Genel Sekreteri Emirali ŞİMŞEK açıklamasında "Bugün Türkiye'de Diyarbakır ve İstanbul olmak üzere iki koldan Ankara'da buluşmak üzere bir yürüyüş başlattık. Şimdi de G.Antep'den Adana'ya geçiyoruz. Yollara düşmemizin bir nedeni var, gasp edilen haklarımızı almak için, işsizliğe, sefalete ve sömürüye dur demek için yollara düşüyoruz... TİS taleplerimizi durdurmak, emekçilerin sözünü ortaya koymak ve TİS YOKSA GREV VAR! diye bir kez daha haykırmak için yollardayız" dedi. ŞİMŞEK ayrıca KESK üzerinde yoğunlaşan baskıları da dile getirdi. Ve İstanbul'dan Gebze'ye geçen yürüyüş koluna polislerin müdahale ettiğini vurguladı.

Basın açıklamasının ardından eylem sona erdi.

Antep Mücadele Birliği Platformu

KESK'TEN ANKARA'YA YÜRÜYÜŞ ve GÜLER ZERE'YE ÖZGÜRLÜK EYLEMİ

14 Ağustos Cuma günü, TİS görüşmelerinin kabulü için Diyarbakır'dan Ankara'ya yürüyüş gerçekleştiren KESK üyeleri Adana'da karşılandı. Adana'da Sabancı Kültür Merkezi önünde kendilerini bekleyen KESK üyeleriyle "TİS ve GREV Hakkımızı Kullanmak İçin Yürüyoruz" yazılı pankartın açılmasıyla yürüyüşe geçen kitle İnönü Parkı önünde çevik kuvvet tarafından durdurularak yolu kapattıkları gerekçesiyle yürümelerine izin verilmedi.

Polisle sendikacı-

lar arasında uzun bir tartışma yaşandı. Bu tartışma esnasında çevik kuvvet polislerinin kasklarını takmaları dikkat çekiciydi. Kitle burada sık sık "Direne Direne Kazanacağız", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Faşizme Karşı Omuz Omuza" sloganlarını attı. Daha sonra kaldırımdan yürümelerine müsaade edilen kitle parkın içinde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. KESK adına açıklamayı Emirali ŞİMŞEK okudu. Basın açıklaması sonrası eylem sona erdi.

İnönü Parkı'nda KESK'lilerin eyleminden hemen sonra Adana'daki devrimci ve demokratik kitle örgütlerinin örgütlediği ve Diyarbakır'dan gelen KESK üyelerinin de destek verdiği eylemde, "Kanser Hastası Güler Zere'ye Özgürlük! Hasta Tutsaklar Serbest Bırakılsın" pankartı açıldı. Adli Tıp'a doğru yürüyüşe geçen kitlenin önü polis tarafından kesildi. Yapılan ilk tartışmadan sonra kaldırımdan yürümelerine izin verilen kitle Dörtüol ağzında Çevik Kuvvet polisleri tarafından abluka-ya alındı.

Yaklaşık yarım saat bekletilen, yapılan uzun tartışmalar sonucunda polislerin pankartsız, slogsansız bir şekilde yürünecek dayatmalarına şiddetle karşı çıkan eylemciler ne olursa olsun Adli Tıp önüne kadar yürüyeceklerini buna kimsenin engel olamayacağını söyledi. Bu kararlı duruş sonrasında polis yolu açarak geri adım atmış oldu. "Güler Zere'ye Özgürlük", "Hasta Tutsaklar Serbest Bırakılsın", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganlarıyla Adli Tıp önüne gelen kitle burada bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Okunan basın metninden sonra KESK MYK üyesi Emirali ŞİMŞEK bir konuşma gerçekleştirdi.

Yapılan konuşmaların ardından eylem slogan ve alkışlarla sona erdi.

Mücadele Birliği/Adana

ANLATILAN SENİN HİKAYENDİR

15/08/2009

KESK Ankara'da

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) üyesi kamu emekçileri toplu görüşmenin ilk gününde Ankara'da TİS ve grev hakkını savundular.

Toplu görüşmelerin birinci oturumunda Ankara'da olmak üzere İstanbul ve Diyarbakır'dan yola çıkan kamu emekçileri Ankara'ya ulaştı. Sabah 8.30'da Demirtepe'de buluşan kamu emekçileri GMK bulvarı üzerinden Kızılay'a doğru yürüyüşe geçti. Üzerlerinden "TİS Yoksa Grev var" yazılı önlükler, "Grev hakkımız kullanmak için yürüyoruz", "Tutuklular serbest bırakılsın" pankartlarını taşıyan KESK üyeleri ve sık sık "Devlet güdümlü sendika olmayacağız", "TİS yoksa grev var", "Baskılar bizi yıldırılmaz" sloganları attı.

AKS İşçileri

İşe İade Davasını Kazandı

Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlenmek için 6 ay önce işten atılan AKS Otomotiv işçileri, işe iade davasını kazandılar.

Tuzla Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu bulunan AKS Otomotiv Fabrikası'nda çalışan 19 işçi, sendikaya üye oldukları için işten atılmış, gerekçe olarak ise kriz gösterilmişti. Fabrika önünde direnişe başlayan işçiler, 6 aylık süre içinde fabrikadaki diğer işçileri de örgütlemişlerdi.

İşe iade davasını kazanan direnişçi işçiler "Kararda, sendikalaştığımız için işten atıldığımız söylenmiyor. Tüm arkadaşlarımız işe geri alınana kadar direnişimiz sürecektir" diye konuştular.

Depremzedelere Polis Terörü

17 Ağustos 1999 depreminin ardından kendileri için yaptırılan deprem konutlarından çıkarılmak istenen İzmit Arızlı halkı, konutların bürokratlar için lojman olarak kullanılacağını duyunca eyleme geçti.

15 Ağustos günü öğle saatlerinde Bölge Çalışma Müdürü Ercan Kale'nin evinin taşınacağını öğrenen depremzedeler, Arızlı Konutlarının girişinde barikat kurdular. Boş evlere bürokratların değil, depremzedelerin getirilmesini isteyen depremzedeler, eşyaları getiren kamyonu içeri almayacaklarını söyledi. Bunun üzerine Emniyet Müdür Yardımcısı Ali Şahiner, depremzedelerin yolu kapatmasının suç olduğunu söyleyerek, yolu açmadıkları taktir-

de müdahale edeceklerini söyledi. Depremzedeler ise eşyaları içeri almamakta kararlı olduklarını ve barikadı kaldırmayacaklarını belirterek, barikatta durmaya devam ettiler. Çevik kuvvet ekipleri saldırıya geçti. Dört kişi gözaltına alındı. Bir kişi kalp krizi geçirirken, bazı kadınlar ise bayıldı. Yaşanan çatışmadan sonra ara sokaklarda barikat kuran depremzedelere yönelik polis saldırısı sürdü. Çalışma Müdürü'nün evine getirilen eşyalar polis barikadı eşliğinde taşındı. Burada tepki gösteren halk daha sonra konutların girişine gelerek barikatta ateş yaktilar. İtfaiye çağıran polis ekipleri barikattaki ateşi söndürdükten sonra konutlardan ayrıldı.

Tuzla'da İş Cinayeti

14 Ağustos Cuma günü Tuzla Gemi Endüstrisi Güven Raspa Boya taşeron firmasında elektrik çarpması sonucu işçi İrfan Uçkur öldü ve Satılmış Duran ağır yaralandı. Yaralanan işçi GİSBİR Hastanesine kaldırıldı.

15 Ağustos günü, sabah saat 08.00'da Limter-İş Sendikası, Tuzla Gemi önünde bir basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasında sorumluların taammüden adam öldürmekten yargılanmaları istendi.

14/08/2009

TPAO İşçileri Eylemde

Adıyaman TPAO işçilerinin direnişi, 19. gününde TPAO Genel Müdürü Mehmet Uysal'ın Adıyaman'a gelmesiyle yeni bir boyut kazandı. Uysal'la görüşmek isteyen işçilere, polis gaz bombası ve copla saldırdı. İki işçi polis saldırısı sonucu yaralandı.

Londra Metrosunda Grev!

İngiltere'nin başkenti Londra'da metro ça-

lışanları, uzun süredir çözülemeyen ücret artışı ve çalışma koşullarıyla ilgili anlaşmazlık üzerine üçüncü kez iki günlük grev başlattı.

Üçüncü kez greve çıkan üç sendika (ASLEF, RMT ve TSSA) taleplerinin yerine getirilmemesi durumunda 20 Ağustos'ta da 2 günlük grev planlıyor.

12/08/2009

İşçiler Kamulaştırma Talep Etti

Volga Nehri kıyılarında bulunan Tolyatti kentinin bütün ekonomik hayatını belirleyen SSCB döneminden kalma Avtovaz Otomobil Fabrikası kapanma tehdidi altında. Kentte yaşayan her yedi kişiden birinin fabrikada çalışması nedeniyle, fabrikanın kapanması halinde büyük bir kent krizi yaşanması kaçınılmaz. Fabrika ise bu hafta başında yeni bir üç aylık üretim molası için kapılarını kapattı.

Fabrikanın kapılarını kapatmasıyla yüzlerce Avtovaz işçisi şirketin kamulaştırılmasını ve işçilere iş güvencesi verilmesini talep ederek yollara döküldü.

04/08/2009

Kent AŞ. İşçileri Polisi Protesto Etti

İzmir'in Karşıyaka ilçesinde, Örnek köy şantiyesi önünde polisli saldırısına maruz kalan Kent AŞ. işçileri, Genel-İş Sendikası binasında bir basın açıklaması yaparak olayı protesto etti. Karşıyaka Belediyesi'nin, temizlik hizmetlerinde kullanmak için 100 gündür şantiye önünde bekleyişlerini sürdüren işçiler tarafından çıkarılmalarına izin verilmeyen çöp kamyonlarını almak istemesi üzerine arbede yaşanmıştı.

Basın açıklamasında konuşan DİSK Ege Bölge Temsilcisi Azad Fazla, şantiyeden çıkarılacak araçların müteahhit firmaya peşkeş çekileceğini iddia etti.

Fazla, "Bu bizim, Belediye Başkanı Cevat Durak'la ekmek kavgamızdır. Durak, devletin polisini dahi savcılığa şikayet ederek bu olayların çıkmasına önayak olmuştur. Bu şantiyeden alınacak araçlar, başka belediyelere gönderilecek" dedi.

Durak'ın, saldırgan tutumunu dün fazlasıyla gösterdiğini belirten DİSK 5 No'lu Şube Başkanı Mehmet Çınar ise "Direnişimizin 40 ve 53. günlerinde de müdahaleyle karşılaştık ancak hiçbir günkü kadar sert değildi. Cevat Durak, annesi yaşındaki kadınları dövdürmüştür" dedi. Açıklamaya, saldırıda yaralananlar da katıldı. □

ULUSAL SORUNDA

Tekelci sermaye sınıfı, başta hükümet ve basın olmak üzere elindeki bütün egemenlik araçlarını kullanarak ulusal sorunda bir “çözüm”e yaklaşıldığı havasını yaymaktadır. Oluşan psikolojik hava o denli güçlü ki, burjuvaziden çok sosyal reformist partiler, küçük burjuva aydınlar “sevindirik” olmuş haldeler. Hükümete “çabuk somut adım atın” diye çağrı yapıyorlar. Belli ki, aceleleri var.

Tekelci sermaye sınıfını, hükümeti, faşist devleti anlıyoruz; onlar düzeni tehdit eden bir olgudan olabilecek en düşük maliyetle kurtulmak istiyorlar. Peki, ya “her düğünde damat, her cenazede ölü” olmaya pek hevesli şu sosyal reformistlerle küçük burjuva aydınlara ne oluyor! Hemen söyleyelim: düzenle çok sıkı bağlara sahip bu adamlar da düzenle birlikte kendi toplumsal konumlarını tehdit eden bu sorundan bir an evvel kurtulmak istiyorlar. Bu istek o kadar açık, o kadar şiddetli bir özlem haline gelmiş ki, ufak bir yol kazasının her şeyi alt üst etmesinden büyük bir korku ve endişe duyuyorlar.

Onun için hükümete, “oyalanmaktan vazgeçin, demokratik çözüm için bir an önce adım atın” diye sesleniyorlar. Sonra, daha dün denilebilecek bir zaman öncesinde Kürt halkına “ya sev ya terk et” diyen Başbakanı, “AKP hükümeti ve Başbakan Erdoğan hala sorunun adımı koyarak ve başbakan olarak sürece müdahale etme cesareti göstermemektedir” şeklinde eleştirerek, amiyane tabirle söyleyelim, “gaza getirme”ye çalışmaktadır. Bu telaş, bu panik ruh halı, Kürt halkının özgürlük savaşının bir an önce bitirilmesine duyulan bu istek bütün sosyal reformist partilerin, küçük burjuva aydınların ve hatta oportünist hareketlerin ortak paydasıdır.

Burjuva sınıfa ağızlarına kadar güven duygusuyla dolu, kerametleri kendilerinden menkul bu adamlara şunu hatırlatmak gerekiyor: tekelci sermaye sınıfının ve onun egemenlik aygıtları olarak devletin, hükümetin, partilerin vb. sizin aklınıza, yol göstericiliğinize, hele de “gaz”ınıza hiç

ihtiyaçları yok. Onlar, kendi düzenlerinin ayakta kalması için ne yapmaları gerektiğini, şimdi de ne yapmakta olduklarını sizden iyi biliyorlar. Tekelci sermaye sınıfının sizin anlayamayacağınız korkuları, tereddütleri ve hesapları var. Bu güne kadar sizin “demokratikleşme” dediğiniz, Kürt halkının özgürlük savaşının olabilecek en düşük maliyetle bitirilmesi yolunda adım atmıyorsa işte bu korku, endişe ve tereddütler yüzündendir.

Bu korku, tereddüt ve endişelerin ne olduğunu size, sizin bile anlayacağımız dille anlatacağız ama ondan önce size tekelci sermaye sınıfı ve faşist devletin “açılım” noktasına neden ve nasıl geldiğini anlatmamız gerek. Bunun için, biri halen devletin tepe noktasında, diğeri AKP’de etkili görev yapmış iki kişinin tanıklığına başvuracağız. Çünkü siz böylelerinin sözlerine fazlasıyla itibar edersiniz. Birincisi Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, ikincisi Dengir Mir Mehmet Fırat’tır.

Önce “güzel şeyler olacak”, sonra “tarihi fırsat” sözleriyle bir anlamda bu sürecin start işaretini veren A.Gül, devletin “açılım” nedenini bakın nasıl açıklıyor: “Açılımlar terör için değil, Türkiye’nin standartlarını yükseltmek için yapılıyor. Terör için yapıldığını sanmak büyük yanılıdır. Terör demokratik gelişmelerin sebebi değil, engelidir!” Şimdi, bu sözlerdeki “terör” kavramı yerine “devrim” kavramını koyalım –çünkü burjuvazi devrim kavramını kendi diline “terör” olarak çevirir- arkasından bu sözleri proletaryanın diline çevirip okuyalım. O zaman karşımıza şu çıplak manzara çıkar: “Açılımlar” devrimin baskısıyla, devrimin gelişmesi sonucu yapılıyor, Türkiye’nin standartlarını yükseltmek için değil. Türkiye’nin standartlarını yükseltmek için yapıldığını sanmak büyük bir yanılıdır. (Çünkü bütün bir tarihsel gelişme ve bilimsel analizler, tekelci sermaye sınıfı ve emperyalizmin sürekli siyasi gericiliğe meylettğini, demokrasiyi ortadan kaldırmaya çalıştığını kesin bir şekilde kanıtlamıştır.) Devrim, demok-

ratik gelişmelerin engeli değil, sebebidir. (Eğer bunu Lenin’in sözleriyle ifade etmeye kalkarsak şöyle dememiz lazım: Reformlar, devrimin yan ürünü olarak gündeme gelmişlerdir. Ki doğru, bilimsel ve gerçek olan da budur.)

Dengir Mir Mehmet Fırat, hem bu sözleri tamamlıyor hem de yöntemimizi doğruluyor. İşte Mir’in sözleri: “Artık öyle bir noktaya geldi ki, Türkiye duvara dayandı. Artık herkes şapkasını önüne koyup düşünmek mecburiyetinde. Bu mesele yüzünden yıllardır çok varlığımızı kaybettik ama artık sınırdayız. Bundan sonra kaybedeceğimiz şeyler, bir ülkenin asla kaybetmemesi gereken şeylerdir. Bu ülkenin birliğidir, bütünlüğüdür, kardeşliğidir, özgürlüğüdür. Bunları kaybetmememiz lazım ama o noktaya doğru gidiyoruz. Dolayısıyla çok çok önemli bir kavşağın başında duruyoruz ve artık bu problemi çözmek zorundayız.”

“Türkiye”, yani tekelci kapitalist sınıf egemenliği “duvara dayandı”, “sınırı” geldi ve artık elindeki her şeyi kaybedebileceği “noktaya doğru gidiyor”. Bu doğru sözlerde eksik olan şey, tekelci kapitalist egemenliği duvara dayananın, onu sınıra getirenin, o noktaya doğru sürükleyen kim ve ne olduğudur. Bunu da biz söyleyelim: Türkiye ve Kürdistan’ın birleşik devrimi; bu devrimin en önemli bileşeni olan Kürt halkının özgürlük savaşını. Tekelci sermaye sınıfı şimdi işte genel olarak birleşik devrimi, özel olarak Kürt halkının özgürlük savaşını “açılım” dediği güdük, iğdiş edilmiş, şurasından burasından kırılmış reformlarla geriletme, silahsızlandırma, UKH’ni tasfiye etmek ve böylece kolonikanadını kırmak arayışında.

Neden daha önce olmadı da şimdi oluyor diye sorulabilir. Bu soruya yanıt olarak pek çok neden sıralanabilir ama biz başlıca iki nedeni sıralayalım. Bunlardan birincisi Türk burjuva sınıfının tarihsel korkusudur. Ulusal kurtuluş hareketleri sonucu Viyana-Yemen sınırlarından gerileye gerileye Edirne-Hatay sınırlarına dayanmış

PROLETER ÇÖZÜM

Osmanlının mirasçısı Türk burjuvazisi doğal olarak “geri adım atarsam bu işin sonu nereye varacak” sorusuyla kıvranıp duruyor. İkincisi, atılacak bir geri adımın devrimin gelişiminde önlenemez bir yükseliş yol açmasından duyulan korku. Çünkü, devrimin reformlarla durdurulmaya çalışılması burjuva sınıf için bilinmezlerle dolu bir yoldur; dolayısıyla tekelci sermaye sınıfı bu yoldaki her adımı ancak bin kez düşündükten sonra atmaya karar verebiliyor. Nitekim aylardır lafını etmelerine rağmen hükümetin bırakalım somut adımı, somut önerilere bile sahip olmaması bunun sonucudur. Tekelci sermaye sınıfı ve faşist devlet bendin arkasında çok sular biriktiğinin farkındalar ve bentte açılacak bir deliğin bendin yıkılmasıyla sonuçlanıp sonuçlanmayacağını kestiremiyorlar.

İKİ SINIF İKİ ÇÖZÜM

Artık şurası kesin: Tekelci sermaye sınıfı ve faşist devlet, Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimini ve bu devrimin en önemli bileşeni olan Kürt halkının özgürlük savaşını salt askeri yöntemlerle yenemeyeceklerini anlamış durumdadır. Emperyalist güçler de Türkiye'nin “devrim belası”ndan salt askeri yöntemlerle kurtulamayacağını gördüler. Devrimi, Kürt halkının özgürlük savaşını baskı ve terörle bastırma girişimleri bu güne kadar hep istenenin aksi sonuçlara yol açmış, her şiddet girişimi Kürt halkının artan direnişiyle karşılaşmıştır. Üstelik süreç giderek derinleşmiş, tekelci kapitalist düzen, Dengir Mir Mehmet Fırat'ın sözleriyle söylersek, duvara dayanmış, sınıra gelmiş ve eldeki her şeyi kaybedeceği o noktaya doğru ilerlemektedir.

İşte bu koşullarda tekelci sermaye sınıfı, hükümet eliyle “açılım” dediği politik çevirme hareketini kendi çözümü olarak devreye sokmuştur. Bu çözüm yolunun esası, Türk ulusunun ezen, Kürt ulusunun ezilen ulus olarak varlıklarını sürdürmelerine ve Kürdistan'ın ilhakının devamına dayanmaktadır. Başka bir ifadeyle, Kürt ulu-

sunun köleliğinin devamı burjuva çözümlerin esasını oluşturmaktadır. Deniz Baykal, bunu “egemenliğin paylaşımı söz konusu bile edilemez” sözleriyle izah etmiştir. Bu düşünce tüm tekelci burjuva sınıfın ortak düşüncesi ve sınır çizgisidir. Bunun anlamı şudur: Burjuva çözümde ulusal sorunu ortaya çıkaran koşullar olduğu gibi korunacağı hatta daha da pekiştirileceği için yapılacak “açılım”ların içeriği ve kapsamı ne olursa olsun ulusal sorun var olmaya devam edecektir. Öyleyse burjuva çözüm, gerçekleşse dahi, yeni bir özgürlük savaşının tohumlarını içinde taşımaya devam edecektir.

Buna karşılık proletarya soruna bambaşka şekilde yaklaşır. Proletaryanın bakış açısına göre, ulusal sorun her şeyden önce ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı sorunudur. Ayrılıp kendi devletini kurma hakkı da dâhil, bir ulusun kendi kaderini kendisinin özgürce belirlemesi, gerçek, kalıcı ve demokratik tek çözümdür. Ezen ulusun proletaryası, ezilen ulusa hiçbir pratik çözüm önerisinde bulunmadan, sadece ezilen ulusun kendi kaderini özgürce belirlemesinin koşullarını sağlamakla ilgilenir. İşte bu demokratik çözümdür ki, halkların özgürce bir arada yaşamalarının koşullarını sağlar.

Bu çözümün, kapitalist temel üzerinde ve tekelci burjuva egemenlik altında gerçekleşmesinin pratik olarak mümkün olmadığı açık. Proletaryanın ulusal soruna ilişkin bu çözümünün koşulu, proletaryanın hegemonyasındaki bir halk iktidarındır. Çünkü sadece proletarya bu sorunda sonuna kadar gitme kararlılığını gösterebilir. Çünkü sadece proletarya bir ulusun köleliğinde kendi köleliğinin koşullarını görür ve bir ulusun özgürlüğünde kendi kurtuluşunun koşullarını bulur. İşte bu nedenle Kürt ulusunun ve diğer ulusal toplulukların kendi kaderlerini kendilerinin belirlemeleri yani özgürleşmeleri proletaryanın ve diğer emekçi sınıfların kölelikten kurtuluşunun ilk koşuludur.

Kapitalist toplumun iki temel ve uzlaşmaz sınıfının ulusal soruna ilişkin çözümleri işte böylesine zıt, böylesine birbiriyle uyumsuzdur. Peki ya bu iki temel sınıf arasında kalan küçük burjuvazinin görüşlerini yansıtan sosyal reformist, oportünist ve aydın kesiminin soruna ilişkin görüşleri? Onlar bu konuda tamamen tekelci sermaye sınıfının, hükümetin görüş açısına kaymış bulunuyorlar. Özellikle hükümetin “açılım” politikasını dile getirmesinden sonra ulusların kaderlerini tayin hakkı ilkesini tamamen terk ettiklerini, kapitalist temel üzerinde, burjuva çözüme razı olduklarını ortaya koydular. Onların hükümetin “açılım”ına itirazları öze değil kapsama ilişkindir. Üstelik Kürt ulusunun köleliğini pekiştirecek burjuva çözümü “demokratik”, “kalıcı”, “barışçıl” diye ilan ederek halkları aldatma görevini burjuvazi hesabına gönüllüce üstlenmişlerdir. Tipik oldukları için, dileyen EMEP ve ESP'nin şu sıralar ilan ettikleri taleplere bakabilir.

Burjuva çözüme karşı Leninist Parti Kürt ulusunun ve diğer ulusal toplulukların önüne proletaryanın devrimci programını koyuyor. Bu programın bir dizi devrimi gerektirdiği açık. Ama zaten güncel olan şey devrimin kendisi değil mi? A.Gül, yani devletin en tepe noktasındaki kişi, “açılım” politikasının devrimin gelişimi sonucu ve devrimin önünü kesmek için gündeme geldiğini burjuva diliyle itiraf etmiş bulunmuyor mu? Aynı devrimin gelişimi sonucu, tekelci burjuva egemenliğin “duvara dayandı”ğı, “sınıra geldi”ğı, eldeki her şey kaybedeceği “o noktaya doğru” sürüklendiği açığa çıkmış bulunmuyor mu?

Öyleyse Kürt halkı ve emekçi sınıflar, “açılım” politikasına kanarak geriye doğru değil; gerçek kurtuluşu sağlayacak devrimci programa sarılarak, ileriye doğru, devrime doğru yürümeye devam etmelidir.

Devrimci komünist partinin Kürt halkına, Türkiye emekçi sınıflarına, diğer ulusal topluluklara çağrısı budur. □

GÜLER ZERE'YE DESTEK EYLEMLERİ SÜRÜYOR

Güler Zere'nin özgürlüğü için eylemler devam ediyor. 6 Ağustos günü Makine Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi'nde Avukat Behiç Aşçı tarafından okunan basın açıklamasından sonra, 7 Ağustos tarihinde de Taksim Tramvay Durağı'ndan Galatasaray Lisesi'ne kadar bir yürüyüş yapıldı. 6 Ağustos'ta yapılan basın açıklamasında Güler Zere'nin sağlık durumu hakkında bilgi veren Avukat Behiç Aşçı, 22 Haziran 2009 tarihinde Çukurova Üniversitesi Adli Tıp Ana Bilim Dalı tarafından hazırlanan kapsamlı raporda Güler Zere'nin ağız içi kansere yakalandığı ve yaşamının ağır risk altında olduğu, sağlığına kavuşması için tahliye edilmesinin gerektiğinin belirtildiği vurgulandı. Açıklamaya katılan Güler Zere'nin babası Haydar Zere de güçlükle yaptığı konuşmada, "Bıraksınlar da kızımın tedavisini yaptırayım. Ölmesini istemiyorum" dedi ve bir süre sonra gözyaşlarına hakim olamaya zorunda kaldı.

7 Ağustos tarihinde yapılan yürüyüşe katılan Ruhan Mavruk ve Cezmi Ersöz de söz alarak birer konuşma yaptılar. Ruhan Mavruk, Güler Zere ve devrimci tutsaklar için bir şiirini okudu.

14 Ağustos 2009 Cuma günü saat 19:30 da Taksim Meydanı'ndan Galatasaray Meydanı'na

kadar yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirildi.

Mücadele Birliği Platformu'nun da aralarında bulunduğu birçok devrimci ve demokratik kurumun destek verdiği yürüyüş boyunca "Zindanlar Yıksın Tutsaklara Özgürlük", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "İçerde Dışarıda Hücreleri Parçala", "Katil Devlet Hesap Verecek", "Bedel Ödedik Bedel Ödeteceğiz" sloganları atıldı.

Yürüyüş esnasında Rumeli Han önüne geldiğinde kitle durdu ve sloganların ardından Grup Yorum seslendirdiği marşlarla eyleme katılanlara seslendi.

Galatasaray Meydanı'na geldiğinde

Avukat Taylan Tanay bir konuşma yaparak yapılan bu eylemlerin sonuç vermeye başladığını ve adli tıp kurulunun 27 Ağustos'ta toplanarak Güler Zere için yeniden karar alacağını bu esnada binlerce kişinin yine adli tıp kurumu önünde olacağını duyurdu.

Eylem, basın açıklamasının okunması ile sonlandırıldı. Açıklamada şöyle denildi:

"GÜLER ZERE katlediliyor.

Elbistan Kapalı Cezaevinde tutulmaktayken sağlık sorunlarını infaz idaresine defaatle bildirmesine karşın, hekim ve hastane olanaklarından yoksun bırakılarak hastalığının vaktinde teşhis edilmesi engellenerek KATLEDİLİYOR.

Tedavi ve bakım için Çukurova Üniversitesi Balcalı Araştırma Hastanesi'ne sevk edilmesine rağmen, mahkûm hücrelerinde yer ve sıra bulunmaması gerekçeleriyle tedavisine vaktinde başlanmayarak KATLEDİLİYOR.

Elbistan Cumhuriyet Başsavcılığının talebi üzerine Çukurova Üniversitesi Adli Tıp Ana Bilim Dalı tarafından hazırlanan iki ayrı raporda YAŞAMININ AĞIR RİSK ALTINDA OLDUĞU, CEZAEVİ VE HASTANELERİN MAHKÛM KOŞUŞLARINDA BAKIM VE TEDAVİSİNİN SAĞLIKLI OLARAK YERİNE GETİRİLMESİNİN MÜMKÜN OLMADIĞI, İYİLEŞİNCEYE KADAR HAPİS CEZASI İNFAZININ ERTELENMESİNİN uygun olacağı... belirtilmesine rağmen serbest bırakılmayarak KATLEDİLİYOR.

Hiçbir yasal zorunluluk bulunmamasına, Adli Tıp Kurumu üniversitelerin bilimsel ve idari üstü olmamasına rağmen 28 Saatlik bir ölüm yolculuğundan sonra

ancak 5 dakika süren bir kontrol için Adli Tıp Kurumuna sevk edilerek KATLEDİLİYOR

Adli Tıp 3. İhtisas Kurulu tarafından Çukurova Üniversitesi Adli Tıp Anabilim Dalı Başkanlığı'nın ayrıntılı tetkik ve muayenelerden sonra, hastanelerin donanımı ve hastalığın tedavisi için gerekli şartları göz önünde bulundurarak verdiği raporlar yok sayılarak, üstelik hastalığını ve yaşa-

mının ağır risk altında bulunduğunu kabul edip Güler ZERE'nin mahkûm hücrelerinde kalması kararı verilerek KATLEDİLİYOR.

Siyasal iktidar hepimizin gözleri önünde Güler ZERE'yi katletmeye çalışıyor. Duymamızdan, Güler ZERE'nin sesine sesimizi katmamızdan korkuyorlar. Her zamanki gibi yalanlarına ve tehditlerine sarılıyorlar. İstiyorlar ki sürsün zu-

lümeleri, sürsün karanlık. Onlar yalanın sahibi; biz ise gerçeğin sahibiyiz. Onlar çürümüş bu düzenin, biz geleceğin sahibiyiz. Siyasal, toplumsal ve sendikal muhalefet olarak binler olup akmaya devam ediyoruz zulmün üstüne. Ve şimdi bir kez daha aynı kararlılıkla haykırıyoruz, GÜLER ZERE'YE ÖZGÜRLÜK!"

GÜLER ZERE İÇİN ANTEP'TE EYLEM

Emek ve sermaye arasındaki sınıf savaşımının en çetin cephelerinden biri olan zindanlarda devrimci tutsaklara yönelik keyfi baskı ve işkenceler durmak bilmeden devam ediyor. Son olarak zindan koşullarında kanser hastası olan, tedavisi geciktirilen ve ölüm sınırında bulunan ve kendi koydukları yasalar gereği bile serbest bırakılması gereken Güler Zere, tutsaklık koşulları devam ettirilerek ölüme terk ediliyor. Güler Zere'nin ve zindanlarda bulunan onlarca hasta tutsağın sesine ses katmak amacıyla birçok ilde düzenlenen eylemlerden biri de Antep'te gerçekleştirildi.

Antep'te İnsan Hakları Derneği tarafından 12 Ağustos Çarşamba günü saat 18.00'de düzenlenen eylemde, zindanlarda bu senenin başından beri 6 kişinin yaşamını yitirdiği, 19 siyasi tutsağın ölüm sınırında olduğu ve ölümlere seyirci kalınmaması gerektiği vurgulandı. Basın açıklaması "Ölümlere seyirci kalan anlayışı kınıyor ve herkesi bu ölümler karşısında sesini yükseltmeye çağırıyoruz." sözleriyle sonlandırıldı. Eylem esnasında "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Güler Zere

Serbest Bırakılsın", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Devrimci Tutsaklar Teslim Alınmaz" sloganları atıldı.

Basın açıklamasının ardından 5 dakikalık oturma eylemi gerçekleştirildi. Oturma eyleminin ardından eylem sona erdi.

Devletin zindan politikası sermayenin emek güçlerine karşı yürüttüğü savaştan bağımsız değildir. Zindanlar, emek-sermaye savaşının en keskin biçimde yaşandığı bir cephesidir. Bu yüzden sermayenin zindan politikası katletme politikasıdır. Bu cephede yüzlerce yiğit devrimciyi ölümsüzlüğe uğurladık. Zindan sorunu devrim sorunudur. Bu sorun çözülmediği müddetçe en temel sorunlarımızdan biri olmaya da devam edecek. Sorunlarımızın kalıcı çözümü devrim ve sosyalizmle gerçekleşecektir.

**GÜLER ZERE YALNIZ DEĞİLDİR!
ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!**

Antep Mücadele Birliği Platformu

YANKİ ÜSLERİ VE LATİN AMERİKA EGEMENLİĞİ

luklarının maddi ve manevi yaşamıyla ilgili diğer şeylerin toplamından doğar.

Amerika halkları, kendi özgürlükleri uğruna büyük güçlükleri göze aldığı için kurtarıcı addettikleri Bolivar tarafından, yeniyi yaratmak için çağrıldı. Onun dediği gibi bir ulusu dünyanın en büyük ulusu yapan şey, yaygınlığı ve refah düzeyinden çok onun özgürlüğü ve zaferidir. Ayacucho'da bu kıtanın büyük bir bölümünü, 300 yıldan fazla bir zaman İspanya krallığının tacı altına sokan imparatorluğa karşı, Antonio Jose De Sucre son bir savaş verdi.

Daha sonra Marti'nin "Bizim Amerika" dediği ve yeni filizlenen yanki imparatorluğu tarafından çoktan suistimal edilmiş olan, onlarca yıl sonrasının Amerika'sıdır.

Bir kez daha vurgulamak anlamlı olacaktır ki, İspanya kolonisinin Amerika'daki son kalesi olan Küba'nın bağımsızlığı için savaşta ölmeden saatler önce, 19 Mayıs 1895'te, Jose Marti kahince sözlerle, yaptığı her şeyin, Küba'nın özgürleşmesiyle birlikte, Birleşik Devletler'in Antiller'e doğru genişlemesini ve ek güçlerle bizim topraklarımıza girişini zamanında engelleme amacına dönük olduğunu yazıyordu. Son zamanlarda özgürleşmiş olan İngiliz Kolonilerinin zaman kaybetmeksizin yerli nüfusu sürerek toprak ve altın arayarak Pasifik Körfezi'ne ulaşmaya kadar Batıya doğru düzensiz bir şekilde genişledikleri Birleşik Devletlerde, toprak köleliğine dayalı Güney devletleri, kendi ekonomik çıkarlarını savunmak için başka devletler yaratmak suretiyle, ücretli emek sömürsüne dayanan Kuzey'in endüstrileşmiş devletleriyle rekabet ediyordu. 1848'de, onların başkenti alması ve küçültücü barış koşullarını dayatmasıyla sonuçlanan bu askeri olarak zayıf ülkeye karşı verilen fetih savaşlarında, onlar Meksika bölgesinin %50'den fazlasını ele geçirdiler. Bu koparılmış bölge, sonradan Birleşik Devletler'in ihtiyacını bir yüzyıl boyunca karşılayacak olan büyük petrol ve gaz rezervlerine sahipti. Ülkesi tarafından ilan edilen "aşıkâr yazgı" manifestosu tarafından cesaretlendirilen aç gözlü yanki William Walker, 1855 yılında Nikaragua'ya yerleşti ve 1856 yılında Nikaragualılar ve diğer Orta Amerikalı yurtseverler tarafından kovulana kadar kendini devlet başkanı ilan etti.

Ulusal kahramanımız, yeni yeni filizlenen Birleşik Devletler imparatorluğu tarafından Latin Amerika ülkelerinin yazgısının nasıl yıkıma uğratıldığını fark etti.

Küba'ya askeri müdahale Marti'nin savaşta ölümünden sonra İspanya ordusu yenilmişken geldi.

Güçlü bir ülkeye adaya müdahale etme hakkı veren Platt Düzenlemesi, Küba'da uygulandı.

111 yıldır devam eden ve bugün özgür birleşik bir devlet olarak adlandırılan, oysa ne bir devlet, ne de özgür olan Porto Riko'nun işgali bu müdahalenin bir başka sonucudur.

Marti'nin parlak öneşilerini doğrularcasına Latin Amerika için kötü günler başladı. Büyüyen imparatorluk iki okyanus arasında bağlantıyı sağlayan bir kanalın Nikaragua'dan değil Panama'dan geçmesine karar verdi. Bolivar tarafından kendinden doğacak olan dünyanın en büyük cumhuriyetinin başkenti olarak düşünülen Panama kıstağı Corint, yanki mülkiyeti olacaktı.

Böylece 20. yüzyıl boyunca sürecek olan en kötü sonuçlar birbiri ardına ortaya çıkıyordu. Ulusal oligarşilerin de desteğiyle Birleşik Devletler sırasıyla Latin Amerika ülkelerinin kaynaklarını ve ekonomilerini ele geçirdi. Müdahaleler katlandı. Ordu ve polis tamamen onun denetimine girdi. Uluslararası yanki şirketleri temel mal ve servisleri ele geçirdi; bankaları, sigorta şirketlerini, yabancı ticareti, tren yollarını, taşımacılığı depoları, elektriği ve telefon servisleri ve diğerleri az ya da çok oranda onların eline geçti. Şu bir gerçektir ki, derinleşen sosyal eşitsizlik, 20. yüzyılın ikinci on yılında Meksika Devrimi'nin patlamasına yol açtı ve bu, diğer ülkelere ilham kaynağı oldu. Devrim bir çok alanda Meksika'nın gelişimini hızlandırdı. Fakat aynı imparatorluk, ki dün onun büyük bir kısmını yutuyordu, bugün en önemli doğal kaynaklarını, ucuz işgücünü yutuyor ve hatta kanını dökmeye devam ediyor.

NAFTA, gelişmekte olan ülkelere zorla kabul ettirilen en vahşi ekonomik anlaşmadır. Hızlılık adına ABD devleti, "Meksika'nın çifte bir akımdan sadece kötüye giden ekonomisinden değil, aynı zamanda bir H1N1 virüsü tarafından da zarar gördüğü bu günlerde, biz belki de ekonomiyi yeni ticaret organizasyonları üzerine tartışmalar yapmadan önce stabilize edebiliriz" diye doğruladı. Elbette, uyuşturucu trafiği sonucu ortaya çıkan savaşın nasıl sonuçlar doğurduğu hakkında tek bir kelime bile edilmiyor. Bu savaşa Meksika'nın 36.000 asker gönderdiğini ve 2009'da 4.000 Meksikalı'nın bu savaşta öldüğünden de bahsedilmiyor. Bu olgu az ya da çok Latin Amerika'nın her yerinde tekrarlandı. Uyuşturucu sadece ciddi sağlık problemleri üretmekle kalmıyor, aynı zamanda aç gözlü ABD pazarlarının bir sonucu olarak Meksika ve Latin Amerika'dan yayılan şiddeti de üretiyor. Aç gözlü ABD pazarları, eroin ve kokain üretimini teşvik eden tükenmez nakit kaynaklarına sahipler ve ABD bu caniyane, halka malolmamış savaşta kullanılan silahların geldiği ülkedir aynı zamanda.

Rio Grande'den Güney Amerika'nın sınırlarına kadar ölen bu insanların hepsi Latin Amerikalıdır. Bu yolla, yaygınlaşan şiddet, ölüm kayıtlarını yükseltiyor. Ve uyuşturucu ve yoksulluktan Latin Amerika'da her yıl 100 binden fazla insan kurban oluyor.

İmparatorluk kendi sınırları içinde uyuşturucu ile savaşmıyor, o daha çok Latin Amerika bölgelerinde savaşıyor.

Ne kokain, ne de haşhaş bizim ülkemizde üretiliyor. Biz, uyuşturucuyu bizim ülkemize sokmaya ya da Küba'yı bir geçiş noktası olarak kullanmaya kalkanlara karşı etkili bir biçimde mücadele ediyoruz. Ve şiddetten ölen insanların sayısı her yıl azalıyor. Bunun için yanki askerlerine ihtiyacımız yok. Uyuşturucuyla mücadele yerkürenin üzerine yeni üsler inşa etmenin bir bahanesi. Örneğin ne zaman 4.Filo ya da modern savaş uçakları uyuşturucuyla savaşmaya hizmet etti?

Gerçek amaç, ekonomik kaynakların kontrol altına alınması, pazarların ele geçirilmesi ve sosyal değişimlere karşı savaşmaktır. Ne SSCB, ne de Soğuk Savaş artık olmadığına göre, 60 yıldan uzun bir zaman önce 2.Dünya Savaşı'nın bitiminde hareketsiz hale gelen bu filoyu yeniden kurmanın ne gereği var? Kolombiya'da 7 tane hava üssü kurma doğrultusunda ileri sürülen argümanlar insan zekasına hakaret anlamı taşıyor.

Tarih kendi halklarına karşı bu tür sadakatsiz davranışlarda bulunanları affetmeyecektir. Yanki askerlerinin varlığını açıklamak için bahane olarak egemenliğini kullananların da... Hangi egemenlikten bahsediyorlar? Bolivar, Sucre, San Martin, O'Higgins, Morelos, Juarez, Tridantes ve Marti'nin kazandığı egemenlikten mi? Onlardan hiçbiri böyle Birleşik Devletlerin askeri üslerin teslimini onaylayan geçersiz bir tartışmayı kabul etmezlerdi. ABD, çok egemen, çok güçlü ve Iber bölgesinde çok yaygın bir güce sahip olsa da...

Eğer bu tartışmaların sonuçları Birleşik Devletler tarafından illegal ve anayasaya aykırı bir tarzda gündeme getirilmiş olsaydı, bu ülkenin herhangi bir iktidarı bu üsleri kullanırdı, tıpkı Reagan'ın kirliliği savaşı olduğu gibi ve bu iki kardeş halk arasında askeri çelişkileri provoke ederdi ve büyük bir trajediye neden olurdu. Venezuela ve Kolombiya, Simon Bolivar'ın liderliği altında İsoyaca ve Carababo savaşlarından sonra Amerikan tarihine birlikte doğdular. Yankiler Nikaragua'da yaptıkları gibi, kendileri tarafından eğitilen başka ülkelerin insanlarını kullanmak da dahil bir kirliliği savaş geliştirebilirler. Ve hatta bir ülkeyi diğerine saldırtabilirler fakat savaşçı, cesaretli ve yurtsever Kolombiya halkı, kardeş Venezuela halkına karşı bir savaşa sokulmasına kolayca izin vermeyecektir. Eğer emperyalistler Latin Amerika'nın diğer halklarını küçümsüyorlarsa hata yapıyorlar. Onların hiçbiri yankilerin askeri üslerini kabul etmeyecek, hiçbiri emperyalizm tarafından saldırıya uğrayan Latin Amerikan ulusu ile dayanışmaktan vazgeçmeyecektir.

Marti, Bolivar'a istisnai bir hayranlık duyardı ve şunu söylerken yanlış yapmıyordu: "Ve böylece, Amerika'nın göğünde Bolivar duruyor. Uyanık ve alnını kırıştırıyor. Hala botları ayaklarında. Çünkü onun tamamlamadıkları hala tamamlanmamış olarak duruyor. Çünkü Bolivar'ın Amerika'da yapacağı çok iş var."

11 Ağustos 2009

Fidel CASTRO

YA DEVRİMİN ZAFERİ YA KAPİTALİST BATAKLIK

Burjuvazinin ciddi bir ekonomik ve siyasi çöküş içinde olduğu, emekçi kitlelerin devrimci eylem alanlarında öfkelerini biletiği ve bunların küresel çapta yaşandığı bir süreçten geçiyoruz. Koşullar devrime hazır, milyonlarca insan son kanlı kavgaya hazırlanıyor. Önce Fransa sonra Yunanistan ve en son olarak İran emekçi sınıfları... Sınıf savaşımını birer halk ayaklanmalarına çeviren emekçi halklardır. Ve zaten Küba, KDHC, Venezuela insanlığa örnekti ve örnek olma yolunda daha da emin adımlarla ilerliyorlar. Ve böylesi koşullarda biz devrimcilere yani dünyanın ileriye doğru değişiminden sorumluluk duyanlara büyük bir görev düşüyor. Ya devrimi örgütleyeceğiz ya da dünya halkları tarifi olmayan acılar yaşayacak.

Devrimin ne zaman olacağını şüphesiz ki kimse kestiremez. Bunun güncel olduğu, hazırlanmak gerektiğini söyleyebiliriz ama kesin tarihini bilmek mümkün değil. Devrimi gerçekleştirmenin yolunu komünist partisinin ve onun savaşçılarının çalışmalarının yoğunluğu ve hızı belirleyecektir.

Sorun bizim açımızdan devrimi teorik açıdan değil pratik politika açısından ele alıp ona uygun hazırlıkları yapmaktır. Bunun yolu da sadece tüm zamanımızı devrim için harcamak değil sadece bu zamanı verimli kullanmaktır da aynı zamanda.

Peki, biz bunu ne kadar yapabiliyoruz ve bunu nasıl yapmalı?

Zamanı verimli kullanmak, yaşamın her anında devrimle yaşamaktır. Tüm herşeyimizi devrime göre planlamak ve yapmaktır. Bir devrimci ancak bu şekilde yani devrime yoğunlaşarak zamanını verimli kullanabilir. Bu da elbette ideolojinin özümsemesi ve mücadelede amaçlı kararlılıkla olur. Tüm Leninistlerin şunu hep hatırlaması gereklidir: Biz, tarihsel bir görevle karşı karşıyayız. İnsanlığın umuduyuz ve örgütleyeceğimiz devrim tüm dünyayı sarsacak ve tüm insanlığın ufkunu açacaktır. Tıpkı 1917 devrimi gibi. Teorik tespitlerimiz, devrimci pratiğimiz bize 'Devrim Biziz Biz Devrimiz' gerçeğini göstermiştir. Özverili ve fedakar çalışma, zamanın verimli kullanılmasında bizim ilke edinmemiz gereken anlayışlardan olmalıdır. Özverili ve fedakar çalışma büyük bir emek ve sevgi gerektirir. Bu şekilde çalışma yürüten bir devrimcinin zamanını heba etmesi veya bunu düşünmesi zor olacaktır.

Diğer bir anlayış da şudur: Devrimcilerin bu toplumun yeni insanları olduklarını ve diğer insanlarca örnek alındıklarını unutmamaları gerekir. Burjuvazinin her alanda yarattığı yoz, bencil kültürün ancak devrimci mücadele yoluyla yok edilebileceği göz önünde tutulursa zamanımızı asla burjuvaziye harcamayacağımız ortaya çıkar. Ne diyor büyük devrimci August Blanqui 'Bizim bozulmaya hakkımız yoktur, bir devrimci mezarda bile ateş saçmalıdır'. Diğer önemli bir şey de planlı, programlı hareket etmektir. Ne yapacağını bilersen, iç savaşın düzensizliği seni şaşırtmaz.

Devrimi örgütleme sorunu artık emekçi sınıflar açısından bir ölüm kalım savaşı haline dönmüştür, ya devrim yoluyla insanlığın ışıklı geleceğine adım atacağız ya da tüm iğrençlikler, çürümüşlükler içerisinde yok olup gideceğiz. "Ya Devrim Ya Ölüm" şiarı bize bunu gösteriyor; Artık kaybedecek zamanımızın olmadığını bilmemiz buna uygun hareket etmemiz gerekiyor. Devrimci komünistlerin bu bilinçle mücadele yürütmesi gerekmektedir.

İzmir'den Bir Leninist

SABAH – ATV GREVİ SÜRÜYOR

Sabah – ATV çalışanlarının şubat ayında başlatmış oldukları grevleri ve eylemleri devam ediyor. Her Cumartesi İstiklal Caddesi'nde yürüyüş ve basın açıklamaları gerçekleştiren ATV çalışanları 8 Ağustos 2009 günü yine bir basın açıklaması düzenlediler. Halen grevde olan Halkalı Kağıt Fabrikası işçilerinin ve Mücadele Birliği Platformunun da destek verdiği eylemde "Grev Sürüyor, Dayanışma Büyüyor" ve "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek" sloganları atıldı.

"Sabah-ATV grevcileri" imzasıyla yapılan açıklamada şu ifadeler yer verildi:

"Bizler on gazeteciydik çıktık yola. Dedik ki; gazetecilerin patron lehine kalem oynattığı, patronlarının da iş takipçiliğine soyunduğu düzen değişmeli. Dedik ki; herkesin sendikadan, emekten korktuğu bir dünyada gazeteciler de korkmadan haklarını savunsun. Dedik ki; bir avuç kalsak da bir kıvılcım çakmış oluruz.

Tam 177 gündür yoldayız. Bu 177 günde birçok engelle karşılaştık. İşveren baskılarla bitiremediği grevi açtığı davalarla bitirmeye çalıştı. Açılan 9 davada hukuk yanımızdaydı. Fakat son davada bilirkişinin raporuyla mücadelemiz sekteye uğradı. Hâlbuki işin içine siyasi bir parmak girmeseydi bu dava da kazanılacaktı. Nitekim E-Kart işçileri aynı davayı kazandı. Grevimiz durdurulmuş olsa da biz hala umudumuzu kaybetmedik. Çünkü bugün yanımızda olan sizlerle birlikte yürüyoruz. Yürüyüşlerimiz, örgütlenme hakları gasp edilen, emekleri sömürülen, kriz var denilerek sokağa atılan işçilerin, baskılara direndikleri için okullarından uzaklaştırılan öğrenci kardeşlerimizin, özgürlük ve demokrasi mücadelesi veren her kesimin sesimize ses kattıkları bir platform haline geldi. Geçen hafta, Taksim'de altı hafta egemen güçler tarafından engellenen yürüyüşümüzü Genel-İş'te örgütlenen evde çalışan kadınlarla, harçları protesto eden öğrencilerle birlikte gerçekleştirebildik. Birlikte attığımız sloganlar Sabah-ATV grevinin özgür bir platform haline geldiğini bir kez daha ispat etti. Ayrıca Güler Zere Serbest Bırakılsın sloganı da hayatla yakın temasımızı gösterdi.

Düşmüştük, ama sizlerle birlikte yeniden ayağa kalktık. Bugün yine varız ama artık daha da ustalaştık. On kişiydik, yüzlere, binlere ulaştık. İstanbul'u, İzmir'i, Adana'yı, Trabzon'u grev pankartlarımızla donattık. Grevimiz, sesini duyurmak isteyenlere ses, nefesini hissettirmek isteyenlere nefes oldu.

Şimdi geldiğimiz yerden dünya daha başka görünüyor. Onların kurduğu medya düzeninin kum üzerine yazılı olduğunu gördük. Onları dehşet içinde bırakan kalabalığımıza, haklılığımıza bakıp bundan 90 yıl önce, 19 Ocak 1919'da öldürülen Rosa Luxemburg'un işkencecilerine söylediği bir söz kulaklarımızı dolduruyor, yolumuzu aydınlatıyor;

SİZİ BUDALA ZAPTİYELER, VARDIK, VARIZ, VARO-

LACAĞIZ!.."

Grevci işçiler, bir hafta sonra, 15 Ağustos günü saat 19:00'da yine İstiklal Caddesi'ndeydiler. Mücadele Birliği Platformu, Halkalı Kağıt Fabrikası işçileri ve Entes işçilerinin destek verdiği yürüyüş boyunca "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek", "Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni" Sloganlarının yanı sıra "Güler Zere Serbest Bırakılsın" ve "Zindanlar Yıkılsın, Tutsaklara Özgürlük" sloganları haykırıldı. Galatasaray Lisesi önünde okunan basın açıklamasında şöyle denildi:

"Türkiye'nin Güneydoğu'sunda bir savaş gerçekleşti, neler olduğunu tam olarak bilemediniz. İşlerinden atılanları, okullarından uzaklaştırılanları göremediniz. Gün geldi, ülkenin ne kadar büyüdüğüne dair haberler okudunuz ama hayat tam tersini söylüyordu. Gün geldi, yetkililer demokrasi nutku attılar inanmak istediniz. Velhasıl size sunulan gazeteler bambaşka bir hayatı sundu, siz bambaşka bir hayatı izlediniz.

Biz Sabah-ATV'de greve çıkan 10 gazeteci, bağımsız ve özgür bir basın için yola çıktık. Gazete patronlarının da korktuğu buydu zaten. Biz halkın haber alma hakkını savunduk, onlar şirket çıkarları için kalem oynatan gazeteci görmek istediler. Bizler cilalanarak sunulan yalanlara, şirketlerin basın ofisi gibi çalışmaya karşı çıktık, onlar plazalarında uslu uslu çalışan gazeteci istediler. Tam da bu sebeplerden dolayı grev bir yol ayrımı haline geldi.

Tam 184 gündür grevimizi sürdürmeye çalışıyoruz. Başta Sabah-ATV patronu olmak ü-

zere tüm medya patronları, adaletin mülk sahipleri için tecelli ettiğini gösteren hukuk insanları, onların emirleriyle hareket eden kolluk güçleri barikat kurdu. Kamu emekçilerinin son eylemlerine genişçe yer vererek, ilgili konfederasyonlardan teşekkür alan medya, kendi grevini halen görmezden geliyor. Basın çalışanı grevcileri olarak, meslektaşlarımıza bizim de teşekkür edeceğimiz günleri bekliyoruz. Bugün, yanımızda meslektaşlarımız değil ama işten atılanlar, okullarından uzaklaştırılanlar, haksızlığa uğradığı için direnenler vardı, bu durum da bizim ne kadar haklı bir yolda yürüdüğümüzün ispatıydı."

ATV çalışanlarının ardından kriz gerekçesiyle işten uzaklaştırılan ve işyerinin önünde aylardır eylemde olan Entes işçisi Gülistan Kobatan söz alarak "Krizi patronlar yaratıyor ama bedelini işçilere ödetiyorlar. Bu sömürüden kurtulmanın tek yolu 'sınıfa karşı sınıf mücadelesi'dir. Entes eyleminin 100. gününde gerçekleştireceğimiz etkinliğe tüm emekçileri bekliyoruz. 21 Ağustos Cuma günü Dudullu'daki İMES A kapısı önünden başlatacağımız yürüyüş sonrasında etkinliğimizi gerçekleştireceğiz" dedi.

Basın açıklaması "Vardık, varız, varolacağız" sloganı ile sona erdi.□

İGDAŞ İŞÇİLERİ İŞ BIRAKTI

Kapitalizmin, işçileri bölerek örgütlenmelerini engellemek ve patronların sabit maliyetini düşürmek amacıyla geliştirdikleri bir sistem: taşeron sistemi. Aynı zamanda üretim sürecini parçalayarak, üretici güçleri

artık ellerinden kaçırdıklarının itirafından başka bir şey değil. Sermayenin emeğe karşı saldırısında etkin olarak kullanılıyor taşeron sistemi. Artık nerede işçilere dair bir sorun yaşanırsa, hak gaspları, iş cinayetleri, direniş arkasındaki nedenlerden en fazla karşımıza çıkan sorun.

İGDAŞ'ta taşeron Beyyınarlılar şirketinde çalışan işçiler, ücretleri ödenmediği için 3 Ağustos günü greve çıktı.

İGDAŞ'ta doğalgaz sayaçlarını okuyan işçiler, son iki ay ücretlerini alamamış, asgari geçim indirimleri ödenmemiş ve sigortaları tam olarak yapılmamıştı. Bunun üzerine iş bırakan İGDAŞ işçileri, önce 4 Ağustos günü İGDAŞ Genel Müdürlüğü'ne görüşmeye gittiler ancak yetkililerden dava açmaları cevabını aldılar. Dava açmalarının ardından eylemlerinin 12

gününe geldiklerinde, birkaç işçi hariç bir aylık ücretlerini aldılar ve haklarını alana kadar eylemlerine devam edecekler.

Eylemlerinin 12. günü olan 14 Ağustos günü İGDAŞ işçileri, İstanbul Büyükşehir Belediyesi önüne yürüyerek bir eylem yaptılar. Haziran ve Temmuz ayı ücretlerinin ödenmesi, ücreti ödenmeyen diğer işçilerin de kalan ücretlerinin ve asgari geçim indirimi alacaklarının verilmesi, kıdem ve ihbar tazminatı haklarının karşılanması ve taşeron sisteminin yasaklanması talepleri ile eylemlerini sürdüren işçiler; "Haklarımızı Almak İçin 12 Gündür Direnişeyiz, Doğalgaz Sayaç Okuma İşçileri" pankartı açarak Saraçhane Parkı'ndan Büyükşehir Belediyesine yürüdüler.

"Sayaçlar Okunmayacak", "Taşeron İşçiyiz, Örgütlüyüz Güçlüyüz", "Direne Direne Kazanacağız" sloganları ile yürüyen işçiler, belediye önüne geldiklerinde bir işçi basın açıklamasını okuyarak süreci anlattı. Açıklama sırasında "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz", "Doğalgaz İşçisi Yalnız Değildir", İş Ekmek Yoksa Barış Da Yok" sloganları atan işçilere çeşitli sendikalardan ve kitle örgütlerinden emekçiler destek için gelmişlerdi. Sosyal-İş Sendikası, Dev-Sağlık İş Sendikası adına konuşmalardan sonra eylem yine sloganlarla sona erdirildi. □

ALIAĞA'DA TERMİK FELAKETLER İSTEMİYORUZ!

23 Temmuz Perşembe günü saat 10.00'da Doğal Ve Kültürel Çevre İçin Yaşam Girişimi tarafından "Aliğa'da Termik Felaketler İstemiyoruz!" adıyla bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklaması valiliğin önünde yapılmak istendi fakat polislin engellemesiyle valiliğin az ilerisinde yapıldı.

Basın açıklaması, bugüne kadar Aliğa bölgesinde yeni sanayi kirliliklerine izin verecek olan resmi raporun iptal edilmesi için toplanmış imzaları bir dilekçeyle İzmir Valiliği'ne vermek üzere gerçekleştirildi. Basın metninde Aliğa'da yaşanan duruma dikkat çekilmektedir. Basın metninin okunmasından sonra basın açıklaması sona erdirildi.

İzmir Mücadele Birliği

NEHİRDE BİR DAMLA OLMAYI SEÇMEK

Cüret hayatın her alanında gerekli olan bir tavidir. Ama önemli olan bu cüreti doğru yerde doğru kanala akıtmaktır. Özellikle devrim mücadelesinin olmazsa olmazıdır. Ve bu mücadeleye bir nebze de olsa emek veren ilk adımı atmış olur.

İnsan soyunu, doğayı ve tüm canlıları yok oluşa götüren bu kokuşmuş, çürümüş bataklığa meydan okuyan ve bunun için ömrünü orta yere koyan, 'İnsan yaşamının bir anlamı olmalı' diyen Sibel yoldaşın cüretine sahip olmak, dört duvar arasında düşmanın her türlü donanımlı silahlarına bedeniyle karşılık veren 19 Aralık savaşçıları ve teslim olun çağrısına 'Kahraman Türk ordusu asıl siz teslim olun' diyen Murat yoldaşın cüretine sahip olmak, hayatla kavgayı daha 11 yaşında tutuşan ve çocuk yaşında devrim mücadelesine gözünü kırpmadan her türlü fedakarlığı yapan 'İnsanın en paha biçilmez varlığı hayatıdır. Hayat bir kez verilir insanlara. Ve bu hayatı öyle yaşamalı ki hiçbir amacı anlamı olmadan yaşanan yıllar için insanın yüzü kızarmışsın. Miskin pis pis heveslerle geçen günler için insanın yüzü kızarmasın. Ve hiç değilse kendi kendine diyebilsin Ben ölümümü bütün gücümü dünyada en mükemmel olan şeye insanların özgürlüğe kavuşması için mücadeleye adayarak yaşadım' diyen Ostrovski'nin cüretine sahip olmak... Tam bir devrim hamalı olan ve düşmanın namlusu sokağına dayalıyken bile son nefesini 'Yaşasın Komünizm' diyerek veren John Stock'un cüretine sahip olmak. Devrim mücadelesi uğruna açlığın ve yoksulluğun en beterini yaşayan, dört çocuğunu ölüme veren, fakat yılmamak ve bir an olsun tereddüt etmeden tüm yaşamını işçi sınıfının nihai kurtuluşuna odaklayan, çektiği tüm sıkıntılara rağmen yine de 'Bir insan ancak öküz olmayı seçmişse insan soyunun çektiği bunca acıya kayıtsız kalabilir' diyerek tüm varlığını bu uğurda feda eden Marks'ın cüretine sahip olmak.

Ve daha sayılamayacak o kadar çok cüretine hayran kalınası devrimci var ki... Cüret her insana özgü değildir. Toplumun ve insan soyunun kurtuluşu için emeğini orta yere koyup ırmağın bir damlası olmayı seçmek büyük bir cürettir. Çünkü burjuvazinin bütün dayatmalarına ve bizi dört bir yandan sarıp sarmalayan kültürünü ve ahlakını akla gelebilecek her türlü engellemelere rağmen üzerimizden sıyrıp atmaya çabalamak ve bunun yerine hiç zaman kaybetmeden devrimci kültür ve ahlakla donanmak gerçek bir cüretkârlık ister.

Devrim davasına ve yoldaşlarına can damarıyla bağlı olmak. Bu uğurda ölümü hiçe sayma cüretini gösterebilenlerin cüretine bin selam olsun...

İzmir'den Bir Mücadele Birliği Okuru

AİLELER MÜCADELENİN BİR PARÇASI HALİNE GETİRİLMELİ

Devrimci mücadeleye yüreğini ve hayatını koyanların en çok karşılaştığı sorunlardan birisi de ailelerin mücadeleyi engelleyici tavrıdır. Bu sorun kimimiz için öyle zor olur ki eğer doğru yöntem uygulanmazsa mücadeleden düşebiliriz. Doğru yol yöntem uygulandığında sonuçlar hem mücadele hem de bizim için çok güzel noktalara varabilir. Bu sorun iyice çıkmaz hale geldiğinde ise bizim için doğru olan mücadele için en iyi kararı verip dünyayı değiştirme iddiamızı unutmamaktır.

Aslında aile kendi niyetinin dışında da olsa mücadeleye karşı en büyük baskıyı uygular. 'Seni özledik, et tırnaktan ayıramaz' diyerek duygusal yönden etkilemeye çalışır. Asıl amaçları bizi mücadeleden uzak tutarak, farkında olmasalar da bu sistemin, bu sömürü çarkının içinde devamını sağlayacak küçük bir parça olarak gün be gün paslanıp gitmemize sebep olabiliyorlar. Bazı ailelerin mücadelenin gerekliliğinin farkında oldukları halde hala bizleri caydırmak için uğraşmalarının temel sebebi devletin her türlü baskı politikasına başvurmalarıdır. Aileye yaptırımlar (gözaltı, tehdit) uygulaması sonucu ailelerin korkması ve çocuklarını kaybetme korkusu yaşaması geri bir tutum takınmalarına neden olmaktadır.

Egemen sınıf burjuvazi, emekçi ailelerin çocuklarını kapitalist üretime dahil edip, karına kar katmayı amaç edindiği için ve kendi iktidarına, sömürü mekanizmasına zarar gelmesini önlemek için kendi düşüncelerini ailelere gerek medya gerekse eğitimle empoze etmeye devam ediyor. Egemen sınıfın kültürü, sanki yaşamak için itaat edip sadece çalışmaktan başka çıkar yol yokmuş gibi anlatıyor. Bu da toplumun en küçük birimi olan ailenin kendi içindeki bir bireyin bir şeylerin farkına vardığıktan sonra sisteme başkaldırısı, ailenin birey karşısında cephe almasını kaçınılmaz kılıyor.

İşte bu noktada bize büyük görevler düşüyor. Amacımız aileleri de devrimin bir parçası haline getirmek olmalıdır. Onların bu sistemde sömürülmüşlüğü, yılların getirdiği ezilmişliğin böyle geri düşünmeye ittiğini görmezden gelemez. Onlara mücadelenin gerekliliğini, biz emekçi ve ezilen halkların kurtuluşunun ancak devrimle sağlanacağını anlatarak, gerekirse onları da mücadeleye dahil etmek bizim için doğru bir yaklaşımdır. Her zaman onların bize karşı çıkışlarına karşı, devrimci kimliğimizi açıkça ortaya koymalıyız. Kendimize ve mücadelemize olan güvenimizi kaybetmeden ailelerimizle devrim sorununu tartışmalıyız. Bu da ancak örgütlü gücümüz, kolektife olan bağlılığımız ve inancımızla sürekli kendimizi geliştirmemize, devrime olan inancımızı devrimdeki ısrarımızı bırakmamamıza bağlıdır. Her şekilde aileler anlattıklarımızı kabul etmeyip yine bize korumacı yaklaşım sergileyebilirler, hatta maddi ve manevi anlamda tehditkar olabilirler. Bu sorunla karşılaştığımızda yapmamız gereken net bir tutum sergileyerek mücadeleyi engelleyici tüm bağları koparmak bir zorunluluk olabilir. Hepimiz geleceğin 'yeni insan'larıyız, önemli olan hayatın içinde karşılaştığımız tüm zorluklarda 'yeni insan' özelliğimizi korumaktır.

İzmir'den Bir Mücadele Birliği Okuru

MUNZUR ÖZGÜR AKACAĞI!

9.Munzur Kültür ve Doğa Festivali'nde yerimizi almak için düştük yola. Coşkulu ve yorucu bir yolculuğun ardından inidik Dersim'e. Festivalin ilk günüydü. Sabah erken saatte vardık Dersim Merkez'e.

Stantlarımızı kurmaya başladık. Standımıza ilk günden ilgi çok fazlaydı. Her yıl olduğu gibi, bu yıl da Deniz Gezmiş tişörtlerimize ilgi çoktu. 4 gün süren festivalde, merkezde ve ilçelerde pek çok konser, panel, söyleşi ve tiyatro gösterileri düzenlendi.

Binlerce insan katılıyordu festivale. Meraklı, coşkulu... Geçen yıllardan tanıyanlar bizi: Denizin yoldaşları! Getirdiğimiz dergiler kısa sürede tükeniyor. İlgi öylesine

yoğun!

Festival'in 3. gününün akşamı, her yıl olduğu gibi, geleneksel "Munzur'da Barajlara Hayır" yürüyüşü gerçekleşti. Yaklaşık 4 bin kişi, Mavi Köprü'den Dikilitaş'a yürüdü. Konser alanına doğru yürüyüş, esnasında sık sık "Direne Direne Kazanacağız", "Munzur Özgür Akacak", "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Faşizme Karşı Silah Başına", "Savaşa Savaşa Kazanacağız", "Zafer Savaşan Emekçinin Olacak" sloganları atıldı. Munzur'da kurulan ve kurulacak olan baraj yapımlarını protesto eden basın açıklamasının ardından eylem sona erdi.

Festivalin 4. günü saat 20.00'de ise

devrimci bir tutsak olan kanser hastası Güler Zere için TAYAD bir basın açıklaması yaptı. Merkez Sanat Sokağı'nda yapılan basın açıklamasına, bizler de destek verdik. Alana girerken, "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganlarını attık. TAYAD'lı bir ananın yaptığı basın açıklaması, hasta devrimci tutsakların serbest bırakılması çağrısıyla son buldu. Grup Yorum'un kısa dinletisinden sonra eylem sona erdi.

Yoğun ve yorucu dört günün ardından Munzur'a veda saati geldi çattı. Kavga alanlarında buluşmak umut ve dilekleriyle, sıcak paylaşımları, dostlukları... yüklenip yüreğimize, düştük yola.□

SAVUNACAK BİR DAVA VE İLERİYE DOĞRU HAMLE YAPMA UMUDU

Son haftalarda Birleşik Devletlerin halihazırdaki başkanı dünyada ve ülkesindeki önceki başkan döneminden devralınan sorunların aşıl-makta olduğunu göstermeye çalışıyor.

Neredeyse her ekonomist Ekim 1929'da başlayan ekonomik

krizi kendisine referans alıyor. Ondan önce yaşanan 19.yüzyılın sonlarındaki krizi referans alanlar da var. ABD'li politikacılar arasında yaygın olan başka bir eğilim ise üretim sanayisinin çarklarını tekrar döndürecek kadar para bankalara giriş yapınca her şeyin ideal bir şekilde hiç bir şey olmamış gibi devam edeceği rüyası.

1930'lardaki ekonomik kriz ile günümüzdeki durum arasındaki farklılar o kadar çok ki. Ben burada sadece en önemli olanlarına yoğunlaşacağım.

I. Dünya Savaşından sonra altın standardına bağlı olan dolar, savaş sırasında İngiltere tarafından yoğun şekilde altın rezervinin harcanmasından sonra İngiliz pound'unun yerini alıyor. ABD'deki ekonomik kriz ise savaşın bitmesinden 12 yıl sonra patlak vermişti.

Bir Demokrat olan Başkan Franklin D. Roosevelt, aslına bakılırsa ekonomik kriz sayesinde başarılı oldu, bugün Obama'nın başarılı olduğu gibi. Keynesçi teoriyi izleyen Roosevelt, emisyonu artırarak piyasaya sürdüğü parayla büyük altyapı projelerine girişti. Otoyollar, barajlar gibi kârlılığı tartışılmaz bu yatırımlar sayesinde harcamalar ve ürünlere talep arttı, uzun yıllar boyunca iş imkânı yaratılarak ulusal gelir yükseltildi. Ancak Roosevelt bunu sadece kağıt basarak yapmadı, bu fonları toplanan vergilerle ve bankalardaki rezervlerle yarattı. Cazip ve garanti-li faiz ödemeli devlet bonusu satarak kaynak yarattı.

1929 yılında bir onsun değeri 20 dolarken Roosevelt ABD dolarının değerinin garantisi olarak ons fiyatını 35 dolara çıkaracaktır.

Temmuz 1944'de bu fiziksel altın garantisi uyarınca Bretton Woods Anlaşması imzalanır. Buna göre dünyanın diğer ülkeleri iflas bayrağını çekmiş durumdayken dünyanın en güçlü ekonomisi kağıt para basma hakkını yakalıyordu. O dönemde ABD, dünyadaki tüm altın rezervinin %80'ine sahipti.

Daha sonra neler yaşandığını sizlere bir kere daha hatırlatmama gerek yok sanırım. Bugünlerde 64.yıldönümü olan Hiroşima'ya atılan atom bombasıyla başlayan süreç Honduras'taki darbe ve Kolombiya'da açılması planlanan askeri üslerle devam ediyor. Aslına bakıldığında 1971 yılında yani Nixon döneminde altın standardı bozulmuş ve sınırsız kağıt para basılması sahtekârlığı başlatılmış oldu. Bretton Woods Anlaşmasının verdiği yetkilere dayanarak ABD konvertibilitayı gözardı ederek bütün dünyadan kağıt karşılığı mal ve hizmet satın almaktadır. Yine kendi bastığı kağıt karşılığında mal ve hizmet verdiği de bir gerçek olsa da, altın standardı gözardı edildiği için 35 dolar olarak belirlenmiş ons değeri 1929 yılındaki değerinden 48 kat daha değerlidir. Arada kaybolan değer dünyanın tüm diğer ülkelerinin boynuna vurulan bir yükür. Bu ülkelerin doğal kaynakları ve yarattıkları değerler yeniden silahlanmaya harcanmakta ve imparatorluğun çıkarttığı savaşların finansmanında kullanılmaktadır. Diğer ülkelere satılan bonoların değerinin yaklaşık olarak 3 trilyon dolar mertebesinde olduğu da gözönüne alınırsa, artan iç borç ile birlikte toplam açığın 11 trilyon olduğu hesaplanmaktadır.

İmparatorluk ve onun kapitalist müttefikleri kendi aralarında mücadele ederken, bizleri krizden çıkmak için ürettikleri reçetelerin vazgeçilmezliğine inandırmak istiyorlar. Ama Avrupa, Rusya, Japonya, Güney Kore, Çin ve Hindistan hazine bonusu satarak veya kağıt para basarak

kaynak yaratmıyorlar. Bunun yerine kendi iç piyasalarında kendi para birimlerini koruma altına alıyorlar, bu politika halklar için çoğunlukla azla yetinmek anlamına gelse bile. Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın gelişmekte olan ülkeleri esas bedel ödeyen ülkeler oluyor. Yenilenemez doğal kaynaklarının tüketilmesi ve halklarının kanı ve teri pahasına.

Kuzey Amerika Serbest Ticaret Anlaşması NAFTA, gelişmekte olan bir ülkenin kurban olarak nasıl kurtlar sofrasına atılabileceğinin güzel bir örneğidir: Son zirvede Meksika, ne ABD ile göç sorununa dair bir çare bulabilmiş ne de Kanada ile vize sorununa dair ilerleme kaydedilebilmiştir.

Ne var ki, içinde bulunduğumuz kriz sırasında dünyadaki en büyük serbest ticaret anlaşması hükmünü sürdürmektedir: Neoliberalizm şiarıyla ortaya çıkan ve dünya finans piyasasındaki gelişmeler hızla artarken kurulmuş olan Dünya Ticaret Örgütü halen faaliyet halindedir.

Öte yandan dün, 11 Ağustos günü BBC Haber Merkezinden verilen habere göre bine yakın Birleşmiş Milletler BM yetkilisi Bonn, Almanya'daki toplantılarında bu yılın Aralık ayında iklim değişikliği ile ilgili bir karar varılacağını açıkladılar, ama zaman daralıyor.

İklim konusundaki en yetkili BM temsilcisi olan Ivo de Boer, zirveye 119 gün kaldığını ve birçok farklı çıkarın çatıştığını, tartışmak için çok az zaman olduğunu ve taslak metnin çok karmaşık olduğunu belirterek mali kaynak sorununa dikkat çekti. Ayrıca yaptığı açıklamada gelişmekte olan ülkelerin veryansın ettiği konu olan sera etkisi yaratan gazların büyük oranda gelişmiş ülkelerce üretildiğine de vurgu yaptı.

Bunun yanı sıra gelişmekte olan ülkeler iklim değişikliğine karşı harekete geçilebilmesi için mali yardıma muhtaç olduklarını da belirtiyorlar.

BM Genel Sekreteri Ban Ki-Moon ise iklim değişikliğine dair acilen eyleme geçilmemesi halinde gezegen çapında büyük şiddet olaylarının ve felaketlerin patlak vereceğini belirtti.

İklim değişikliğinin kuraklığı artıracığını, sellere sebep olacağını ve diğer doğal felaketleri de artıracığını belirten genel sekreter, su sıkıntısının yüz milyonlarca insanı tehdit edeceğini ve yetersiz beslenmenin birçok gelişmekte olan ülke insanını etkileyeceğini belirtti.

The New York Times gazetesinde 9 Ağustos günü yayınlanan bir makalede durum şöyle açıklanmış: "Analizcilere göre iklim değişikliği ulusal güvenlik için bir tehdit unsurudur."

"Pentagon'daki uzman ve analizcilere göre bu şekilde gerçekleşen iklimsel krizler hükümetleri devirebilir, terörist hareketlerin gelişmesine yol açabilir ve bölgesel olarak kriz yaratabilir. Bu tür kurumlar artık ilk kez iklim değişikliğinin ulusal güvenliğe etkilerini ciddi olarak değerlendirmekte."

"Pentagon tarafından oluşturulan ve iklim değişikliğinin ulusal savunmaya etkilerini değerlendiren çalışma grubu üyesi olan Savunma Bakanlığında görevli strateji uzmanı Amanda J. Dory'e göre durum çok hızlı bir şekilde karmaşıklaşıyor."

The New York Times makalesinden anlaşılan, Senato'da herkesin henüz sorunun ciddiyetinin farkında olmadığıdır, sorun 10 yıl önceki Kyoto Anlaşmasından bu yana sürekli olarak ABD hükümetlerince görmezden gelinmiştir.

Ekonomik krizin emperyalizmin sonunu getirdiğini söyleyenler var, bence bunun insanlık için iyi olup olmadığını düşünmeliyiz.

Bence en önemlisi, savunacak bir davanızın ve ileriye doğru hamle yapacak umudunuzun olmasıdır.

Fidel Castro Ruz
12 Ağustos 2009

"Qui Vivra Verra Et Çaira Et Çaira"

Ve İşler Yoluna Girecek Yaşayanlar Görecek, Yaşayanlar Görecek

Kuşatma altında, düşmanın tüm silahları üzerine çevriliyken Leninistlere son sözünü söyledi Agit. Kürt halkının yiğit bir savaşçısı olarak çıktığı devrim yolunu büyük bir cesaret ve kararlılıkla yürüdü.

Hiç arkasına bakmadan daima ileriye, daima zafere dikti gözlerini. Leninist bir işçi olmanın ve yeni bir dünya için savaşmanın onuruyla göğüsledi ipi.

Faşizmin işkencehanelerinde katledilmeden önce proletaryanın devrimci sınıf partisinin adını haykırdı cellatların suratına.

Asla teslim olmadı; asla yolundan dönmedi.

Son nefesine kadar devrim için, halkların mücadele birliği için yaşadı.

Yaşar Bulut

(Agit / Hasret) 1993

1973'te Kars Arpaçay'da doğdu. Ağırbaşlı ve disiplinli olmayı çocukluğunda öğrendi. Maddi nedenlerle ilkokuldan sonra okuyamadı. Küçük yaşta çalışmak için İstanbul'a geldi.

Tüm işçiler gibi ezilmekte ve sömürülmektedir. Kafasında sorgular bunları, çıkış yolu bulamaz. Kürt halkının serhıldanlan derinden etkilenir..

Devrimcilerle tanışmak, kavgaya katılmak ister. Bursa mitingi sırasında tanışır devrimcilerle. Ve bir daha onlardan hiç ayrılmaz. Yaşar, halkının kurtuluşunun sadece ulusal mücadeleyle olmadığını kavrar.

Bir işçi olarak, sınıfsal temelde verilecek bir mücadelenin kurtuluşa götürdüğünü kavrar. Bu düşünceleri nedeniyle yurtsever arkadaşları tarafından dışlanır, ihanetle suçlanır. Ama o, doğru bildiği yolda tereddütsüz ve tavizsiz yürümeye devam edecektir. Bir leninist olarak tüm gücüyle devrim için savaşır.

25 Ağustos 1993'te bir eylem sonrası bulunduğu ev kuşatılır. Çatışmada tam 14 kurşunla yaralanmıştır. Ama o, sedyede bile slogan atmaya devam eder: "Yaşasın Partim TKEP/Leninist".

İki gün boyunca işkenceli sorgularda hep aynı sloganı haykıracaktı

Ve 27 Ağustos'ta ölümsüzlüğe kanat açar.

Başı dik, sloganları kulaklarda..

Ulusal eşitlik dahil, genel olarak eşitlik sorununu soyut ya da kesin koyma biçimi, burjuva demokrasisine özgü ve onun niteliğinden gelme bir şeydir. Burjuva demokrasisi, genel olarak insanın eşitliği perdesi arkasında, hem mülk sahibinin, hem proleterin, hem sömürenin, hem sömürülenin resmi ya da hukuksal eşitliğini ilân eder ve böylelikle, ezilen sınıfları ağır bir yanılgıya sürüklemiş olur.

Bizzat meta üretimi ilişkilerinin bir yansımasından başka bir şey olmayan eşitlik fikri, burjuvazinin elinde, insanlar arasında mutlak bir eşitlik bulunduğu bahanesiyle, sınıfların ortadan kaldırılmasına karşı bir silah haline gelir. Eşitlik isteminin gerçek anlamı, sınıfsız bir toplum kurulması isteminden başka bir şey değildir.

V.I. LENİN

